

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
KEIZERSGR. 234 TEL. 43304

RAKEN WIJ DE DAM-RUÏNE KWIJT?

Mogen we de berichten dienaangaande gelooven, dan hebben we eerstdaags de verwijdering te wachten van de Dam-ruïne: het overblijfsel van wat eens „de Bisschop” was en de troee daaraan belerende perceelen aan het Damrak. Waarmee dan eindelijk een eind gemaakt wordt aan een toestand, het hoofdplein van de hoofdstad onwaardig.

EEN ZEER MERKWAARDIGE FOTO VAN HET PALEIS IN ZIJN VOLLE GLORIE. Dit mag wel de allerlaatste foto genoemd worden van het Paleis, daar ze in den vooravond van den fatalen brand genomen werd, des middags om vijf minuten over vijven, dus juist tien uren vóór de vuurgloed het gansche bouwwerk verteerde.

Het Paleis voor Volksvlijt in de Asch gelegd

Op het alarmeerende bericht, dat het Paleis voor Volksvlijt in lichtelaaie stond, stroomden in den vroegen morgenstond van Donderdag 18 April tallozen naar het Frederiksplein, waar bleek, dat dit gerucht maar al te zeer op waarheid berustte. Een geweldige vuurzee, zooals onze stad in geen jaren meer gekend had, heeft een einde gemaakt aan het bestaan van een onzer meest typische bouwwerken. Een bouwwerk, 't welk dan weliswaar geen aanspraak kan maken op, voor onze begrippen architectonische schoonheid of groote historische waarde, zooals dat bij Leidens Stadhuis het geval was, maar dat door zijn eigenaardige vormen en zijn plaats zóó was samengegroeid met het Amsterdamsche stadsbeeld, dat het, helaas, een niet te vullen leegte nalaat.

Wie, van welke zijde ook, het Frederiksplein naderde, zag den horizon zoo prachtig afgesloten door den machtigen koepel van het hoofdzakelijk uit glas en ijzer opgetrokken „Paleis”, en voor wie van verre de Amstelstad nabij kwam was dit door de groote figuur van de Faam bekroonde gevaarte een der meest markante silhouetten van Amsterdams stadsprofiel. Ook bij avond, wanneer

Dr. SARPHATI, de stichter van het Paleis voor Volksvlijt.

de groote fakkel der Faam zijn rosse schijnsel verspreidde, was het Paleis nog een baken tot in verren omtrek.

Die fakkel is nu voorgoed gedoofd en daarmee is tevens het leven uitgeblusht van een openbaar gebouw, dat als slechts weinige stadgenoot en vreemdeling tot zijn bezoekers mocht rekenen.

Verdwenen is immers de schouwburg, waarin Royaards indertijd triomfen vierde, waar tot op den huidigen dag Saalborn diens traditie voortzette en waar slechts weinige uren vóór den fatalen brand een veelhoofd publiek nog de costuumweelde en kleurenpracht van 'de revue „Wonder boven Wonder” bewonderde en gierde om de kostelijke clownerie van een Buziau.

Verdwenen is ook het Paleis-café, kortelings nog geheel gerestaureerd, waar de vele stamgasten, waaronder menig bekend Amsterdammer uit allerlei, maar vooral artisten-kringen, elkander 's avonds troffen.

Verdwenen ook de groote tentoonstellingszaal, waar in den loop der jaren de eene expositie de andere volgde, waar congressen werden gehouden en politieke meetings, waar concerten een

Urenlang waren de brandwachts bezig massa's water te spuiten op de nog immer smeulende puinhoopen.

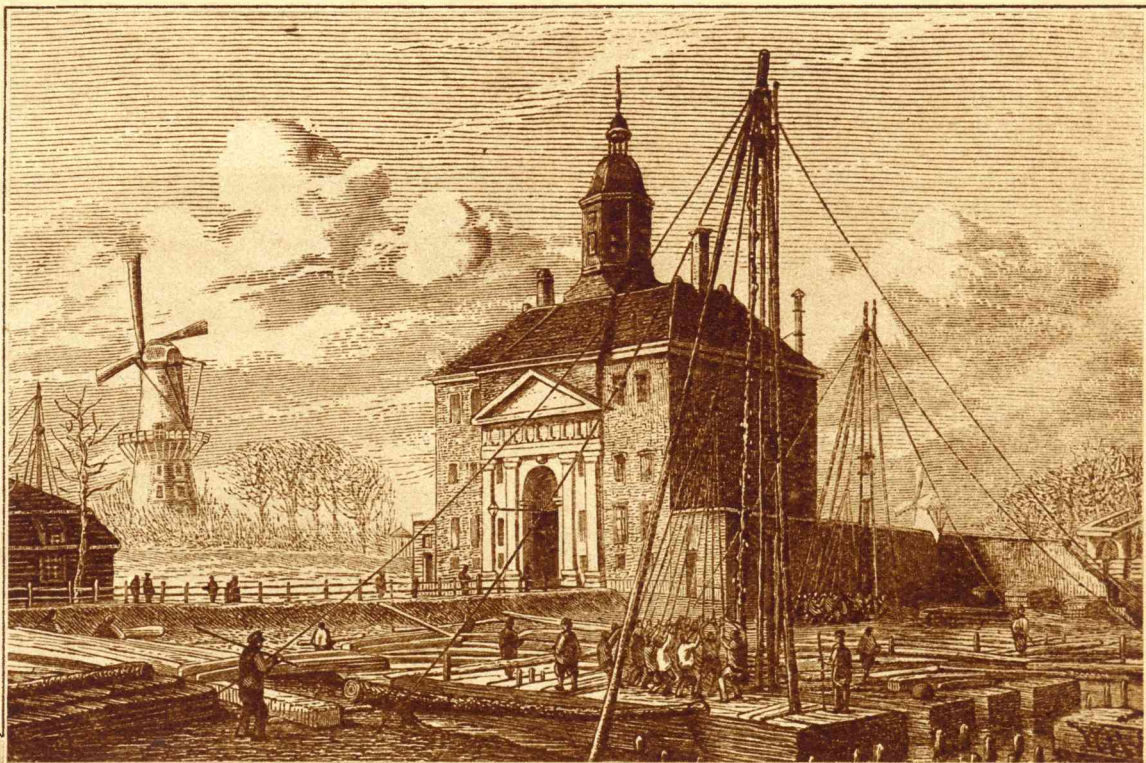

Als de zuilen van een tempelruïne op het Romeinsche Forum staat hier nog de gehavende peristyle overeind. Een troosteloze aanblik!

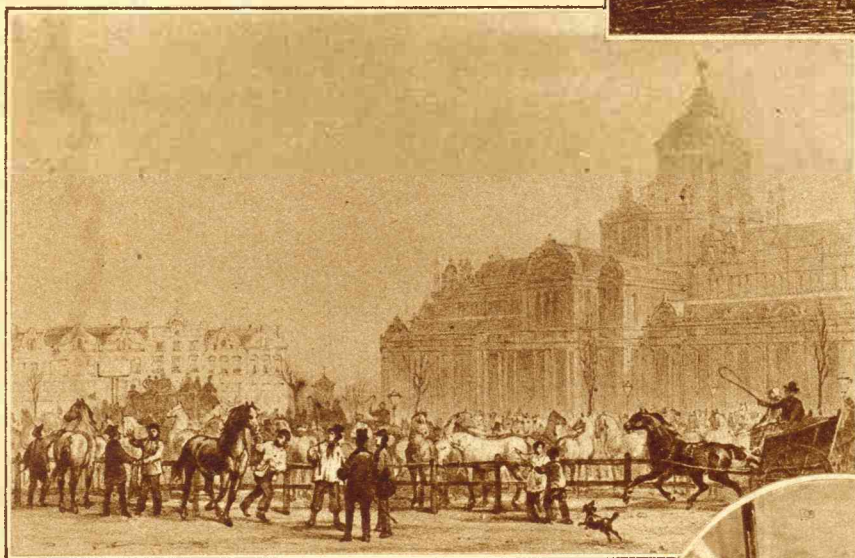
buitengewoon talrijk en aandachtig gehoor vonden, waar in den mobilisatie-tijd onze landsbeschermers een onderdak vonden, waar dus zoo goed als ieder Amsterdammer zijn voetstappen had liggen en waaraan tienduizenden vreemdelingen herinneringen hadden.

Het niets ontziende vuur heeft dit monument uit het hoofdstedsche stadsbeeld en het openbare leven weggevaagd en in weinige uren het imposante bouwwerk in een rookenden puinhoop van verwrongen ijzeren spanten en staketsels, verkoolde balken en een ontzettende hoeveelheid glasscherven veranderd. en aldus een abrupt einde gemaakt aan het leven van dr. Sarphati's schepping, die dit jaar haar vijfeenzestigsten verjaardag viert mocht. Voortaan zal slechts de Sarphatistraat, van waaruit men een rianten kijk had op zijgevel en koepel, de herinnering levendig houden aan wat eens in den waren zin van het woord een Volkspaleis was.

Zes jaren, van 1858 tot 1864, heeft het bouwen geduurd van dit naar de plannen van Cornelis Outshoorn opgetrokken bouwwerk waarmede het lang gekoesterde ideaal van den verdienstelijken dokter Sarphati werd verwezenlijkt: scheppen van een grootsche expositie-ruimte voor alles

Het heien met de hand-heimachine voor de fundeeringen van het Paleis in 1859. De Utrechtsche Poort is zoo lang mogelijk blijven staan, maar is toch eindelijk ten offer gevallen. Boven deze plek is toen de majestueuze koepel van het Paleis verzeen. Links ziet men nog den bekenden Steenen Molen. Het schilderij, waarnaar deze houtsneede een afbeelding is, geschilderd door H. Hilverdonk, is nu waarschijnlijk ook een prooi der vlammen geworden, daar het, als we het wel hebben, in een der lokalen van het Paleis den muur toonde.

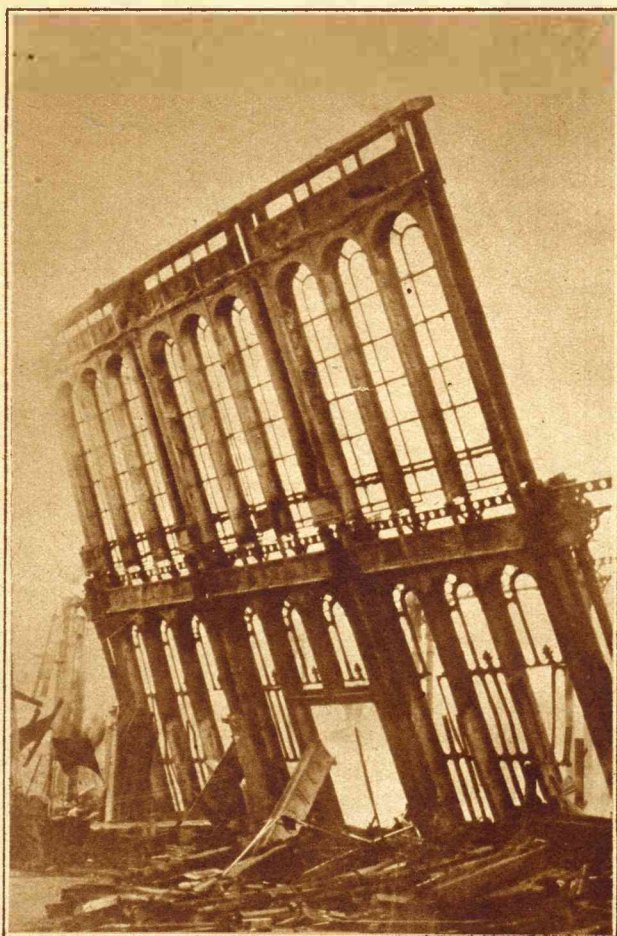

Hoe het Fredriksplein er uitzag in de eerste jaren na het voltooien van het Paleis, toen er nog paardenmarkt gehouden werd.

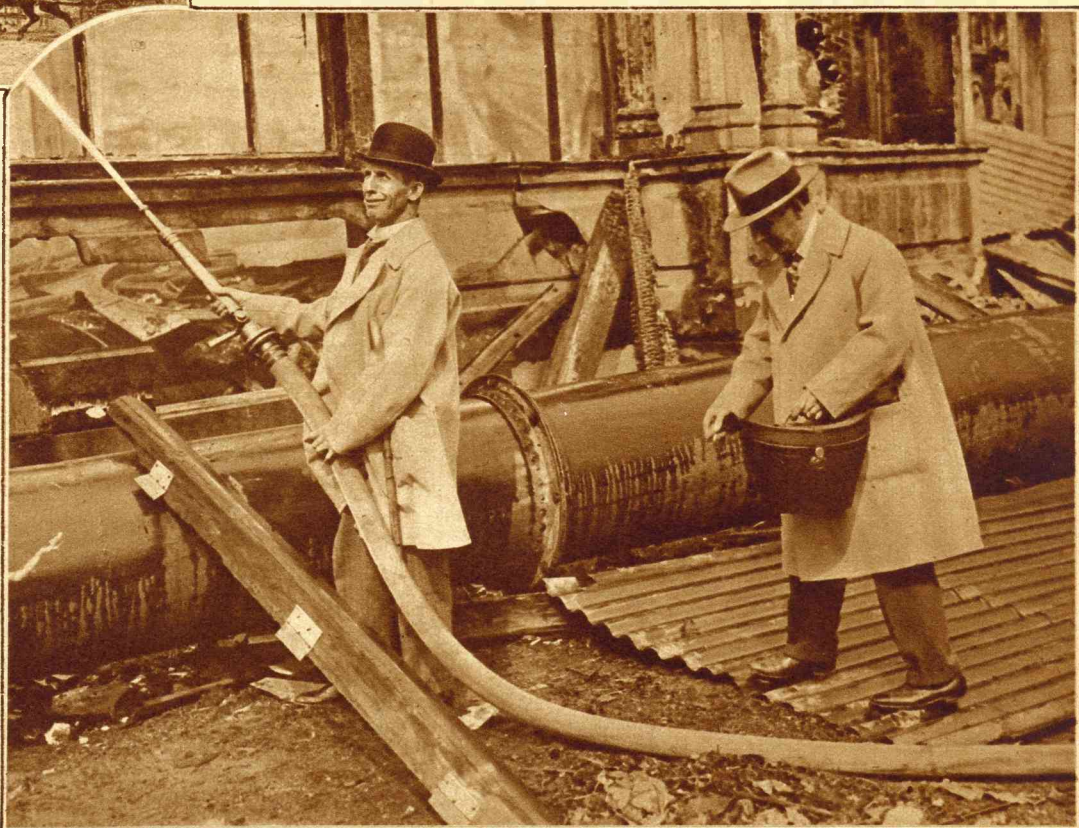
wat de volksvlijt tot stand bracht.

Den 7en September 1858 werd in tegenwoordigheid van de koninklijke familie de eerste paal in den grond geslagen en den

heeft het meegemaakt, maar ook tijden van somberen druk, waarin zelfs aan het voortbestaan werd gewanhoopt. Wat de omstandigheden niet vermochten dat heeft het element tot stand gebracht. Amsterdam staat nu treurend bij de ruïne van een zijner dierbaarste monumenten. Londen heeft nog zijn Crystal Palace, Parijs zijn Trocadero en Brussel zijn Cinquantenaire, maar het

Wat niet vanzelf viel, werd met geweld omlaaggetrokken. Een der ijzeren zijwanden biedt niet langer weerstand aan de kracht der staaldraden en stort met donderend geraas neer.

Buziau en Nieuwenhuizen in hun nieuwste creatie. De eerste tracht den brand nog te blusschen, de laatste loopt naar de oorzaak van den brand te speuren met het rampzalig overschot van zijn garderobe in de hand.

16en Augustus 1864 werd het Paleis geopend door den oom des konings Prins Frederik.

Veel lotgevallen, deels van roemruchtigen, deels ook van minder plezierigen aard, zijn verbonden geweest aan het reusachtige gebouw, dat men wel als den zetel van het openbare leven gedurende tientallen jaren mag noemen. Tijden van grooten bloei

Amsterdamsche Paleis voor Volksvlijt is verdwenen.

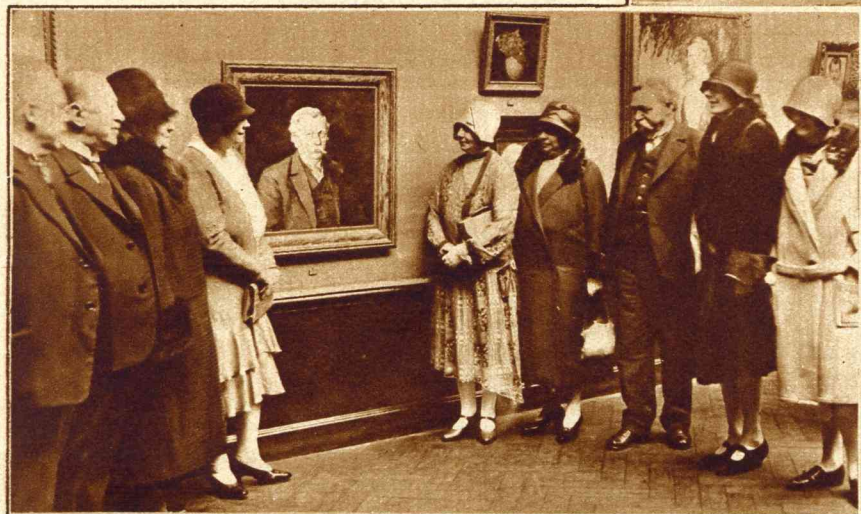
En met dit verdwijnen is teven het Schouwburg-vraagstuk in een nieuw stadium getreden en... is er een nieuw vraagstuk ontstaan: dat van het „Paleis“-terrein, hetwelk naast de nog niet opgeloste Dam- en Museum-terrein-vraagstukken voorloopig wel onopgelost zal blijven.

SICCO.

Velerlei Kunst in Amsterdam.

EMIEL HULLEBROEK viert feest, herdenkt zijn 25-jarig kunstenaarschap. Hij trekt nu door het land en wordt overal bejubeld. Zoo is hij ook Woensdagavond te Amsterdam in het Concertgebouw het middelpunt geweest van grootsche huldebetuigingen. Daar heeft men den zanger-componist van Tineken van Heule, Hemel-huis en zooveel andere populaire liederen, braaf in 't zonnetje gezet, zooals hij met recht verdiende.

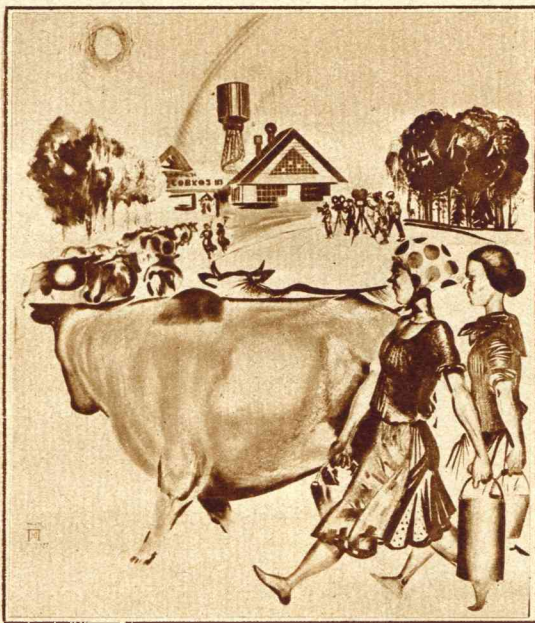
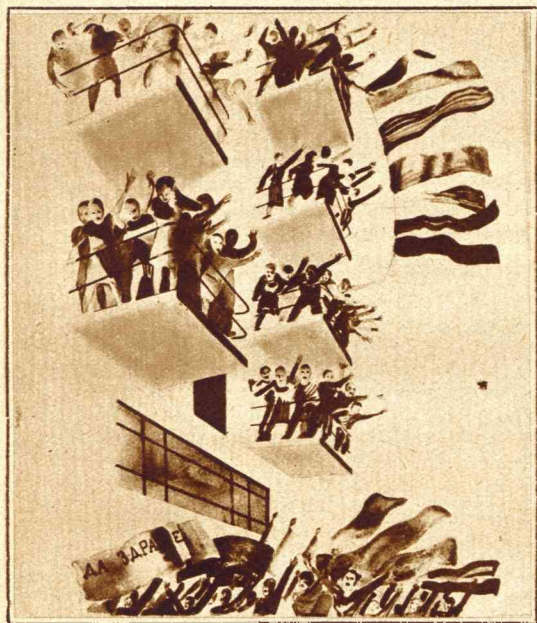

In het Stedelijk Museum

is een tentoonstelling geopend van werken van mevr. de Balbian Verster-Bolderhey, waar ook het portret te aanschouwen valt van onzen wethouder van Schoone Kunsten, Ketelaar, dien wij hiernaast (rechts in 't midden) in aanschouwing zien voor zijn eigen contereitsel. Naast hem links mevr. de Vlucht, echtgenoot van den burgemeester, en naast deze mevr. Ketelaar.

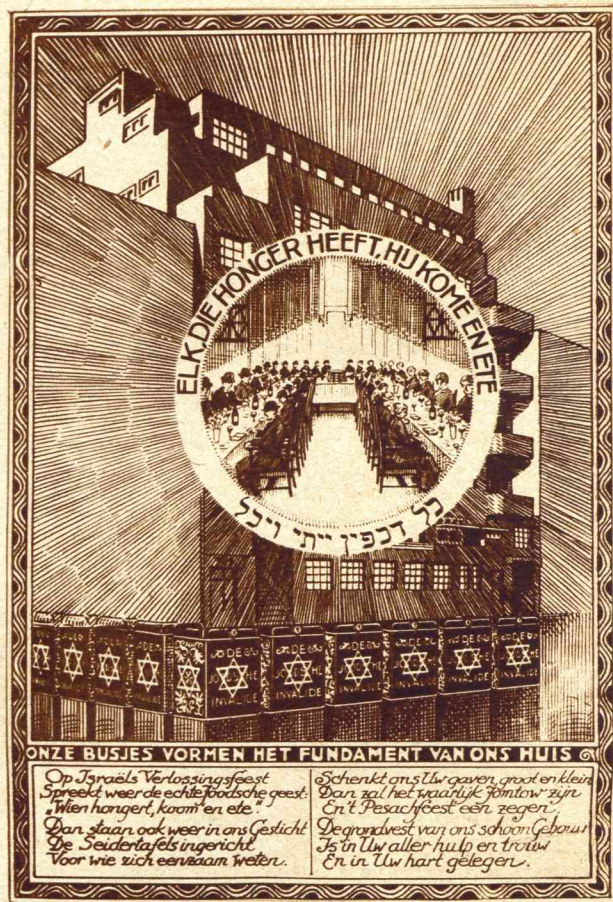
Johan Strauss

maakt thans een groote tournée door ons land met zijn beroemde Weensche orkest. Hier zien we den bekenden orkestleider bij zijn aankomst te 's Gravenhage, alwaar hij verwelkomd werd door zijn impressario Ernst Krauss (links naast hem) en andere kunstvrienden.

Russische grafische kunst.

Zondag is in het Stedelijk Museum een tentoonstelling geopend van grafiek en boekkunst uit de Sovjet-Unie, welke een denkbeeld beoogt te geven van het peil, waarop in die gewesten dat soort kunst momenteel staat. Links een werk van Deneyka: Jeugddemonstratie. Rechts een schepping van Pimenof: Kinema-opname in het dorp.

Ten behoeve van de „Joodsche Invalide“

de sympathieke instelling, welke bij gelegenheid van het Joodsche Paascheest een Seideravond organiseert, heeft André Vlaanderen een affiche geteekend, waarvan we om zijn aard en samenstelling hierbij een afbeelding geven.

De „Roo Leeuw” met wapenschild.

Van een Rooden en een Witten Leeuw

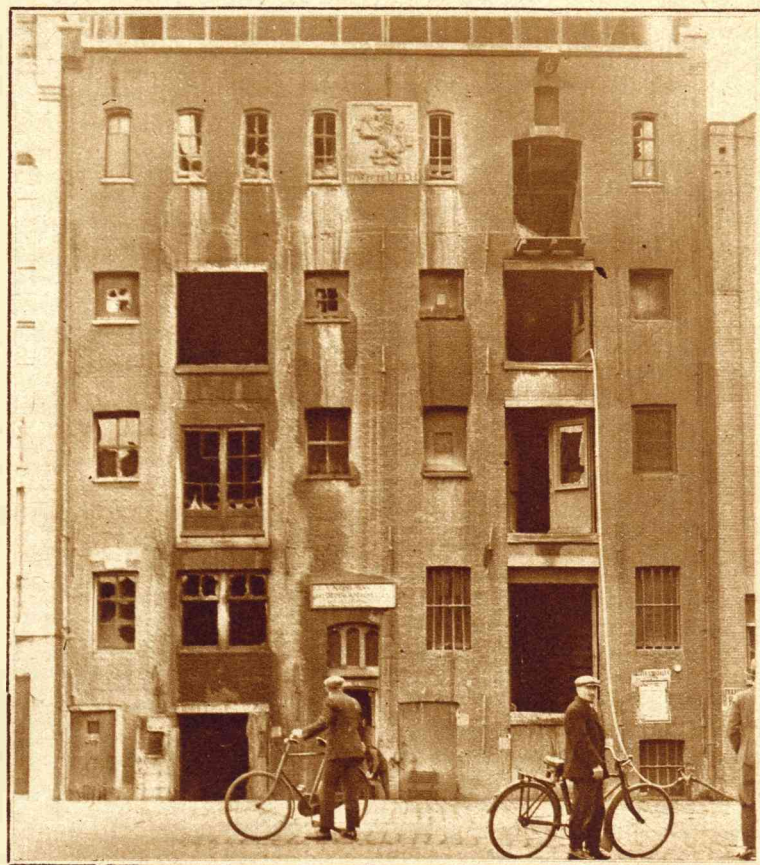
De toegang naar de 40 krotwoningen.

Bij de uitvoering van de saneeringsplannen in Amsterdams oude buurten verdwijnen naast tal van krotwoningen ook wel typische oude hoekjes. Zoo is men reeds jaren bezig, een nieuwen toestand te scheppen op Valkenburg en Uylenburg, waarbij gansche reeksen minderwaardige huizen worden afgebroken, om er een geheel nieuw stadsbeeld te scheppen. Een der meest typische puntjes daar, mag wel de Roode Leeuwengang genoemd worden, maarin zich een 40-tal moningen bevond, welke zoo goed als alle onbewoonbaar zijn verklaard. De toegang tot deze „gang” liep onder perceel Valkenburgerstraat

De gang zelf met de krotten.

195 door. Dit huis is volgens een gevelsteen herbouwd in het jaar 5625 (1881). Vóór dien schijnt daar een eeuwenoud huis te hebben gestaan met als gevelsteen een leeuw met een wapenschild, welke in het herbouwde huis wederom is ingemetseld. Thans gaat alles meer tegen den grond. De gevelsteen wordt evenwel zuinig bemaard.

In dezelfde stadswijk heeft de brandweer een geweldigen brand te bestrijden gehad, welke uitgebroken was in de pakhuizen der koffiepellerij „de Witte Leeuw”, welke gebeurtenis in die druk bezochte buurt enorme belangstelling had. Links: de brandweer in actie. Hierboven: het pakhuis met den gevelsteen „De Witte Leeuw”.

DUISTERE MACHTEN

NAAR HET ENGELSCH VAN JOSEPH HOCKING DOOR JOS. P. H. HAMERS

Ik geloof niet, dat u de oorzaak van dat wegloopen begrepen hebt, mijnheer Wilding", zei Dina, spijtig; „natuurlijk was 't voor hem een verrassing mij te zien; blijkbaar was hij er door ontdaan, want hij wilde iets zeggen en liep toen weg. Maar ik ben van z'n onschuld overtuigd. De jury kon niets vinden, waardoor z'n schuld bewezen werd, en op vader heeft hij een gunstigen indruk gemaakt."

„Maar... maar," sprak de heer Wilding; „geen haar op mijn hoofd, dat aan zooiets dacht. Het is wat te zeggen, zoo iemand hier in dienst te hebben! Als m'n vrouw het geweten had, dan zou ze geen oogenblik rustig in bed hebben kunnen liggen."

„Dat kunt u niet in ernst meenen," hernam Dina. „Er bestaat niet de geringste twijfel aan z'n onschuld. Hij moet een zwaren strijd om het bestaan gehad hebben."

„Maar u zult hem toch niet in dienst houden, niet waar?" vroeg de jonge Wilding aan z'n vader.

„Ik denk, dat ik dat niet doen kan."

„Maar waarom niet?" vroeg Dina. „Ik hoop niet, dat ik de oorzaak zal zijn, dat hij hier z'n betrekking verliest. Het zou wreed zijn, iemand weg te sturen, die zoo z'n best doet om een eerlijk stuk brood te verdienen en de positie te veroveren, die hem in de wereld toekomt."

Hetgeen Dina hier in 't midden bracht, was de taal van 't gezond verstand, maar op dit oogenblik was Bert Wilding jaloersch op Mark Martineau. Hem stond de ijver, waarmee de dochter van rechter Sedgmoor voor hem in de bres sprong, niet aan. De toon van haar stem bij haar pleidooi beviel hem niet. Bert verkeerde in het eerste stadium van verliefdheid op Dina, en was bijna op iedereen jaloersch. Haar onomwonden belangstelling in den geheimzinnigen arbeider, die in dienst van z'n vader was, ergerde hem.

„Ik hoop," ging Dina voort, „dat u er niets van zult zeggen. Er zijn altijd mensen, die de onwaarschijnlijkste verhalen gelooven, en ik zou het me zelf nooit vergeven, wanneer ik de ongewilde oorzaak was, dat hem eenig leed overkwam. Want nog eens, zijn onschuld staat bij me vast."

„Van die onschuld ben ik niet zoo overtuigd," hernam Bert. „Ik heb u gisteravond al gezegd, dat ik voor mij geloof, dat hij het gedaan heeft. Wanneer hij zoo onschuldig was als u zegt, waarom liep hij dan zooveel hard weg, net als een hond, die een pak slaag gehad heeft? Hij zag er uit als een betrapte misdadiger, en kon uw vragen niet eens als een fatsoenlijk mensch beantwoorden."

„Och," zoo liet zich nu de oude heer Wilding hooren; „het is niet zoozeer voor ons zelf. Wat mij betreft, ik mag gerust zeggen, dat ik nooit hard ben voor mensen, wien het niet voor den wind gaat in de wereld. Maar ik heb ook met anderen rekening te houden. Ik zal het b.v. ook aan m'n vrouw moeten vertellen, en die zal geen oogenblik rust hebben, zoo lang die man hier is."

„O, het spijt me toch zoo!" riep Dina uit, die inderdaad diep bedroefd was.

„Dat behoeft u je niet zoo aan te trekken," zei Bert. „Mensen van dat slag hebben meer dan één pijl op hun boog. Ik twijfel er geen oogenblik aan, dat hij het geld van den ouden Robertshaw op een veilige plaats geborgen heeft. Hij is op 't oogenblik bezig, lichtgeloovige mensen zand in de oogen te strooien. We zijn juffrouw Sedgmoor grooten dank verschuldigd, dat zij den man herkend heeft."

„M'n vrouw mocht hem wel," zei de heer Wilding; „misschien vindt ze het ook zoo erg niet, als ze het nieuws hoort. Onlangs vertelde ze mij, dat ze een lang onderhoud met hem gehad had; ze vond hem een aardig, welbespraakt jongmensch. Ik moet het haar in elk geval vertellen, en als ze het, zooals gezegd, zoo erg niet vindt, dan behoeven we er niemand iets van te zeggen. Ik voor mij geef een man graag een kans, als het eenigszins kan. Het oud-Engelsche spreek-

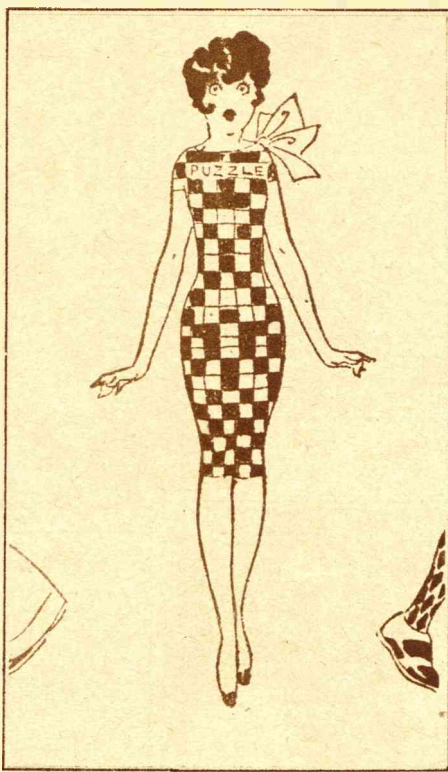
woord: iedereen moet voor onschuldig gehouden worden, zoolang het niet bewezen is, dat hij schuldig is, is ook het mijne."

Dit laatste zei de heer Wilding op een toon, alsof hij de edelmoedigheid in persoon was.

Nog geen uur daarna wisten de drie andere tuinlieden wie Mark was, en de avond was nog niet gevallen, of iedereen in het dorp sprak er over.

„Het kan me niet schelen, wat ze van hem vertellen," zei Betsy Truscott. „Hij is een aardig

Fanny Flapuit zegt:

Menig meisje is zulk 'n puzzle voor de mannen, dat ze al spoedig is opgegeven.

jongmensch. Ik heb hem nooit iets verkeerd hooren zeggen, en hij heeft nooit iets kwaads gedaan, sinds hij in m'n huis is. Hij betaalt me precies op tijd en is een gezellig huisgenoot."

„Maar wie heeft dan den ouden man vermoord?" vroeg een praatzieke buurvrouw; „iemand moet het toch gedaan hebben."

„Dat weet ik niet," zei de oude Betsy, „maar hij in elk geval niet. De rechter en de jury zeiden, dat hij onschuldig was. Hij is ook een aardig jongmensch, van top tot teen een heer."

Een heer; zeg je? Wat behoeft een heer als tuinmansknecht bij Wilding werkzaam te zijn? Neen, neen, het is niet met hem in den haak. Als ik u was, juffrouw Truscott, dan zou ik 's nachts

HET VERHAAL TOT NU TOE.

Mark Martineau, die in de rechten studeert, is beschuldigd van moord op den ouden Abraham Robertshaw. De jury spreekt het „niet schuldig" over hem uit, maar de publieke opinie, die hem voor schuldig houdt, is tegen hem. Z'n hospita zegt hem de huur van z'n kamer op; het meisje, waarmee hij verloofd is, breekt de verloving af. Hij doet overal moeite, een betrekking te krijgen, maar tevergeefs. Hij wendt zich tot rechter Sedgmoor, voor wien hij heeft terecht gestaan, om raad. Deze adviseert hem in Canada of Australië zijn geluk te beproeven, maar Martineau wil het land niet uit. Dina, Sedgmoor's dochter, die bij 'n gedeelte van het onderhoud tegenwoordig is, geeft Martineau gelijk, omdat hij den moordenaar van Robertshaw wil ontdekken. Mark wandelt, ten einde raad, 's avonds langs de kade, en ontmoet daar een jonge bloemenverkoopster, Elsie May. Deze spreekt hem moed in, geeft hem drie shillings te leen, en den raad, Londen te verlaten, naar buiten te gaan en daar als tuinkecht werk zien te krijgen. Hij volgt dien raad, en wordt, na eenig zoeken, door Wilding, een rijk koopman uit de city, die de villa „Poplars" bewoont, in dienst genomen. Dina, Sedgmoor, een vriendin van Ada Wilding, komt op de „Poplars" logeeren en herkent in den tuinmansknecht Mark Martineau. Zonder zich goed rekeuschap te geven van de mogelijke gevolgen voor Martineau, deelt zij den jongen Herbert Wilding mede, wie de knecht van z'n vader eigenlijk is.

geen pog dicht kunnen doen. Het is een groot geluk, dat we nog niet allen vermoord zijn. We begrijpen nu, waarom hij zoo geleerd is en zoo fijn opgevoed."

Ook de tuinlieden op de „Poplars" bespraken met veel gewicht, hetgeen ze vernomen hadden. Terwijl ze nog druk in gesprek waren, vervoege zich Mark bij hen.

„Ik ben met dat rozenbed klaar, Williams," zei hij, „waarmee zal ik nu beginnen?"

Hij zag, dat ze alle drie hem min of meer verlegen en achterdochtig aankaken.

„Ik weet het niet," antwoordde Williams.

„Wat bedoelt u daarmee?"

„Nu, om je de waarheid te zeggen, ik houd er niet van iemand onaangenaam te zijn, maar we hebben rare dingen van je gehoord."

Mark begreep natuurlijk direct de beteekenis van deze laatste woorden; hij wist nu, dat men van alles op de hoogte was.

„Wat moet ik daaruit opmaken?" vroeg hij weer, „beteekent dit, dat ik hier niet meer zal kunnen werken?"

„Ik zal je zeggen, wat ik er van denk," zei Sloggett, „het beste is, dat je hier vandaan gaat. Ik zal niets kwaads van je zeggen, maar er schijnt toch een steekje aan je los te zijn."

„Ik zal toch zeker wel de rest van den dag mogen blijven werken?" vroeg Mark.

„Ja, dat zal wel gaan," zei Williams, en daarna zal ik eens hooren, wat de patroon er van zegt. Hij en mijnheer Bert zijn vandaag niet naar de stad."

In gedachten verzonken, ging Mark verder. Over z'n toekomst maakte hij zich niet erg ongerust. In de laatste maanden was hij tot de bevinding gekomen, dat hij ten minste in staat was, zijn brood te verdienen. Er was nu een drukke tijd in het land- en tuinbouwbedrijf aangebroken. Niettemin was hij droevig gestemd. Juffrouw Sedgmoor had hem gezegd, dat zij aan zijn onschuld geloofde, en nu had zij blijkbaar de familie Wilding meegedeeld, wie hij was. Wat had zij daarmee voor? Zij moest toch weten, dat zij hem daardoor in een nadeelig daglicht bij de familie stelde, waardoor de kans zoo goed als zeker was, dat hij z'n betrekking zou verliezen. Waarom had ze dat dan gedaan? Hij dacht er over na, wat te doen, want, na de blikken, die z'n medearbeiders op hem geworpen, en na hetgeen ze hem gezegd hadden, begreep hij, dat hij niet langer daar zou kunnen blijven. Weliswaar kon niemand hem iets bepaalds ten laste leggen, maar hij kende de dorpelingen genoeg, om te weten, dat men op 't land aan de onwaarschijnlijkste verhalen geloof hecht, en verzot op kletspraatjes is. Men kende daar het onderscheid niet tusschen verdenking en zekerheid. Iemand, die van moord beschuldigd was, en wien het toch gelukt was, aan de galg te ontsnappen, moest in elk geval een slecht mensch zijn. Bovendien, wanneer zijn voormalige kennissen in Londen niets meer met hem te maken wilden hebben, en wanneer het hem niet mogelijk was, in de stad te wonen, omdat hij van misdaad werd verdacht, hoe kon hij dan verwachten, dat men in een dorp anders zou handelen? Wat hem zoo pijnlijk getroffen had, was het feit, dat juist Dina Sedgmoor het voor hem onmogelijk gemaakt had, hier langer te blijven. Zij had hem vriendelijk toegesproken, en sedert den avond, dat hij haar voor de eerste maal in haar vader's huis gezien had, had hij zich reeds bij voorbaat verheugd in de gedachte aan het uur, dat hij naar haar toe zou kunnen gaan, om haar mede te deelen, dat er geen vlek meer op zijn naam kleefde. Dat was natuurlijk slechts een illusie, maar hij was jong, en als men jong is, dan denkt men dikwijls, dat alles mogelijk is. Hij werkte den geheelen dag door, maar niemand sprak een woord tegen hem.

Toen hij na gedaan dagwerk naar het dorp terugkeerde, merkte hij al heel gauw op, dat

No. 6

iedereen met het geval bekend was. De dorpe-lingen stonden in groepjes bij elkaar, en zagen hem tersluiks met wantrouwen en vrees aan.

„De menschen zeggen rare dingen van je, Martin,” zei de oude Betsy Truscott, „maar ik geloof er geen woord van.”

„Wat zeggen ze dan?” vroeg Mark.

„Ze durven te zeggen, dat je iemand vermoord hebt, en dat je slechts toevallig aan de galg bent ontsnapt. Maar, beste jongen, je moet je er niets van aantrekken; ik geloof het toch niet, en ik zal je ook niet zeggen, dat je mijn huis moet verlaten, ofschoon ze mij dit hebben aangeraden.”

„Ik vind dat heel aardig van je,” hernam Mark, „maar ik vrees, dat ik toch zal moeten gaan.”

Den volgenden morgen, toen hij op de „Poplars” was gekomen, vertelde Williams hem, dat de heer Wilding hem wenschte te spreken, vóór hij naar de stad ging. Direct na 't ontbijt verscheen deze heer dan ook. Hij zag er zeer ernstig en gewichtig uit.

„Het spijt me zeer,” zoo begon hij, „dat ik dit van je heb moeten hooren, vriendlief. Het is jammer, heel jammer.”

„Wat is jammer?” vroeg Mark.

„Ja, om je de waarheid te zeggen, het is voor mij zeer onaangenaam. Ik ben een man met een breeden blik op zaken en personen, en zou er niets tegen hebben, als je hier bleef, vooral niet, omdat er geen bewijzen tegen je zijn. Maar zie je, de andere knechts zijn niet op je gezelschap gesteld. Daar zit het hem in.”

„Ik begrijp u volkomen,” antwoordde Mark; „u wenscht dat ik vertrek. Heel goed, ik zal gaan.”

„Als je wilt, zal ik je een getuigschrift geven, waarin staat, dat je sinds Maart hier gewerkt hebt en dat ik heel tevreden over je ben geweest.”

„Vriendelijk dank,” hernam Mark, „maar ik denk, dat ik aan zoo'n getuigschrift weinig heb. Men zou mij vragen, waarom ik hier vandaan gegaan ben, als ik me ergens anders presenteerde. Ik ben u zeer verplicht voor uw welwillendheid; ik heb ook m'n best bij u gedaan.”

„Dat heb je, vriendlief, dat heb je. Het is hard voor je, dat moet ik zeggen, maar je weet, dat de menschen kwaaddenkend en praatziek zijn. Ze gevoelen zich niet op hun gemak, als je bij hen bent. Voor je zelf is het het beste, dat je direct ergens anders heen gaat. Ik zal je voor vandaag nog loon uitbetalen.”

„Neen, dank u,” antwoordde Mark, „goeden morgen, mijnheer.”

De heer Wilding ging het huis in. Nauwelijks was hij in de gang verdwenen, toen Mark een lichten voetstap achter zich hoorde. Hij keerde zich om, en stond tegenover Dina Sedgmoor.

„Het spijt me erg, mijnheer Martineau,” sprak ze, „het was mijn schuld. In een oogenblik van onbedachtzaamheid vertelde ik, wie u was. Het was heel verkeerd van mij, en ik zal het me zelf nooit vergeven. Voor u heeft het den schijn, alsof ik u in ongelegenheid zou willen brengen, maar dit lag volstrekt niet in m'n bedoeling. Ik ben er van overtuigd, dat u onschuldig bent, en ik wensch u alle goeds.”

„U is wel vriendelijk,” zei Mark. Z'n stem beefde, toen hij dit zei.

„Mijnheer Wilding heeft me gezegd, dat hij u uit z'n dienst moest ontslaan, terwille van z'n andere arbeiders. Ik ben medeplichtig aan uw ontslag en vraag u daarvoor vergiffenis. U wilt me toch vergeven, niet waar?”

„Spreek er niet meer over!” riep Martin uit, „het was een misverstand, meer niet. Ik zou toch niet langer hier gebleven zijn. Het komt er dus niet op aan.”

„Wat zijn uw verdere plannen?” vroeg het jonge meisje belangstellend.

„Ze zijn onveranderd gebleven, u hebt me alleen in mijn voornemen versterkt.”

„Waarin bestaat dit voornemen?” vroeg ze.

„Om, tot het uiterste toe vol te houden. Ik wil mijn goeden naam terug krijgen en de waarheid aan 't licht brengen; zoo niet vandaag, dan morgen of wanneer dan ook.”

„Dat vind ik prachtig van u, ja, prachtig. Ik ben er van overtuigd, dat u zult slagen, maar mij zelf vergeef ik het nooit, dat.....”

„Och, maak u daarover toch niet bezorgd. De waarheid zou toch op den een of anderen dag

aan 't licht gekomen zijn. Het is dus zoo erg niet. Vriendelijk bedankt voor uw onderhoud.”

„Ik wensch u het beste. U zult het doel, waar-naar u streeft, bereiken; dat staat bij mij vast.”

„Als het zoover is,” zei Mark nog, „dan zal ik er u van in kennis stellen.”

„Ja doe dat. Het ga u goed.” Ze reikte hem de hand.

„Vaarwel,” zei Mark. Hij nam zijn pet af, en hield één oogenblik haar hand in de zijne. „U hebt me een hart onder den riem gestoken. Wilt u aan uw vader zeggen, dat ik tot het uiterste zal volhouden?”

Twee uren later was Mark op weg naar Londen.

NEGENDÉ HOOFDSTUK

DE EIGENAARDIGHEDEN VAN JOSUA BENTHAM

Wanneer men Mark Martineau gevraagd had, waarom hij naar Londen teruggekeerd was, dan zou hij de reden daarvan niet hebben kunnen opgeven. Na hetgeen hij in de hoofdstad onder-vonden had, zou het niet meer dan natuurlijk geweest zijn, dat hij buiten gebleven was. De zomer was in aantocht. Het zou hem niet veel moeite gekost hebben om werk te vinden, al was hij dan ook gedwongen, de „Poplars” te verlaten. Zonder er echter diep over na te denken, had hij besloten, zich weer naar de stad te begeven, waar hij zoo'n vreeselijke ondervinding van de

vijandige gezindheid der menschen had opgedaan.

Gedurende den tijd, dat hij bij den heer Wilding in dienst geweest was, had hij een gevoel over zich gehad, alsof hij zich aan z'n eersten plicht had onttrokken. Hij had het tooneel der ramp, die hem getroffen had, verlaten, en was dus niet in staat geweest, aan het herstel van zijn eer en goeden naam te werken.

Nadat hij in Londen was aangekomen, begaf hij zich in de buurt van King's Cross naar een tweedehands boekverkooper, aan wien hij een deel van z'n boeken verkocht had, alvorens zijn fortuin op het land te gaan zoeken. Er was slechts één klant in den winkel, die er vrij haveloos uitzag en een paar boeken doorbladerde, die op de toonbank lagen. Blijkbaar stelde de boek-verkooper vertrouwen in dezen man, want deze scheen de volle vrijheid te hebben, zich naar welgevallen in de niet groote ruimte te bewegen, en boeken uit de half openstaande kasten te nemen. De man wierp een vluchtigen blik op Mark toen deze den winkel binnenkwam, en ging daarna voort met lezen. Niemand scheen notitie van den vreemden klant te nemen. Hij bleef nog een paar minuten, en verliet, zonder iets te zeggen den winkel. Nauwelijks was hij weg, of Mark zag den ouden Josua uit een kamer achter den winkel, komen. De oude man zag hem op-lettend aan en zei:

„Zoo, ben je daar? Ik wist wel, dat je terug zou komen.”

Z'n stem was grof; z'n heele houding was weinig tegemoetkomend, en toch scheen het den jongen Martineau toe, dat er uit z'n woorden een welkom sprak.

„En wat heb je al zoo uitgevoerd?” vervolgde de oude man.

„Niet veel,” luidde het antwoord, „ik had een baantje als tuinmansknecht gekregen, en daarmee, het overwerk inbegrepen, zoowat zeven en twintig shilling per week verdiend.”

„Het is je zeker beginnen te vervelen, niet?”

„Dat kan ik, de omstandigheden in aanmerking genomen, nu juist niet zeggen; wanneer alles goed gegaan was, dan zou ik den heelen zomer doorgewerkt hebben. Maar het lekte uit, wie ik was.”

„En je kreeg je ontslag?”

„Inderdaad, u kent de buitenlui.”

„Ze zijn precies als de andere menschen,” zei de oude man op knorrig toon; „ze zijn allen min of meer van lotje getikt. Toen ze hoorden wie je was, durfden ze 's avonds zeker niet naar bed te gaan.”

Josua Bentham lachte sarcastisch, toen hij dit zei.

„Het lijkt er wel wat op,” hernam Mark, „in elk geval verliet ik het dorp, en kwam terug.”

„Waarom?”

„Dat weet ik eigenlijk zelf niet.”

„En wat ben je nu van plan om te doen?”

„Ik weet het niet; ik heb een paar pond over-gespaard, en zal eens uitkijken naar werk; het komt er niet op aan wat.”

Beiden zwegen nu geruimen tijd. Dit duurde zoo lang, dat Mark zich niet op z'n gemak begon te gevoelen. Er was eigenlijk geen reden, waarom hij nog langer in den boekwinkel zou vertoeven, en toch gevoelde hij instinctmatig, dat Josua hem welwillend gezind was.

„Luister eens,” zei de oude man ten slotte vrij norsch; „ik heb nog een klein, donker kamertje vrij, waar je kunt slapen. Het is in jaren niet bewoond geweest; er zal dus wel veel stof liggen. Maar het is hoog en droog. Als je wilt, dan kun je er je intrek in nemen.”

„Wat graag!” riep Mark verheugd uit. „U is wel vriendelijk en...”

„Zwijg er verder maar over. Weet je soms, hoe een catalogus samengesteld moet worden?”

„Ik weet er absoluut niets van,” antwoordde de jonge man, „maar met wat gezond verstand...”

„Praat geen onzin, want het is onzin, zich op het gezond verstand te beroepen, terwijl negen tiende der menschen het niet bezit. Gezond verstand is iets, dat men met een lantaarn in de wereld moet zoeken. Als de kamer je aanstaat, dan is ze voor jou. Misschien kan ik je ook een beetje loon geven; ik zeg: een beetje, want het vak van boekverkooper levert niet veel op.”

(Wordt voortgezet)

Asschepoes

*

Pagehaar en gele schoentjes

Kort gerokt en lage blouse.

Hooge hakken, doddig hoedje,

Koze teint, met ietwat rouge....

Étalagepopje — levend,

Lenig, soepel, slank en zwevend!

Maar, dat zweven, was al dagen

Just zoo wonder erg niet meer!

Teenen, enkel, 't heele voetje

Deed haar ongenadig zeer.

Nauwe schoenen — hooge hakken

Krijgen menigeen te pakken.

Nu, in dokterskamer, zit ze

't Pijnlijk rechteroetje bloot.

't Zijden kousje, als een klunven

Schijnbaar achteloos in haar schoot.

Allemachtig, wat een snoesje

Van een voetje heeft dat poesje!

Fijn van lijn de teere enkel,

Kleine teentjes, als van was:

Roze nagels, juist als schelpjes

Van heel dun, doorschijnend glas.

O, in sprookjesland geboren —

Zou Adonis zelf bekoren!

Dokter komt — Groet even — hofflijk.

Kijkt en knipt, en zegt dan snel:

„Mag 'k uw an'dre voet ook open?

Oogenblikje mad — moisel...”

Gaat dan eventjes naar binnen.

Kent z'n pappenheimerinnen!

Maar wat nu? — Als van tomaten

Die volrijp zijn, wordt haar kleur!

't Ragfijn dors op 't lipje trillend

Blijkt ze, angstig, naar de deur.

Want dan toch — om Satans wille

Doet het lieve kind zoo rillen?

Weer de dokter. Maar reeds loopt ze

Haastig doende, heen en weer.

Zenuwachtig kijkend, zegt ze:

„Och, 't spijt me zoo mijnheer,

Maar, 'k MOET weg! — Toe, mag ik morgen

U nog eens die last bezorgen?”

Ze is verdwenen — en, begrijpend,

Zwoelt de schran'dre dokterskop.

Helder klinkt een gulle schater.

Demokritus wat een mop.

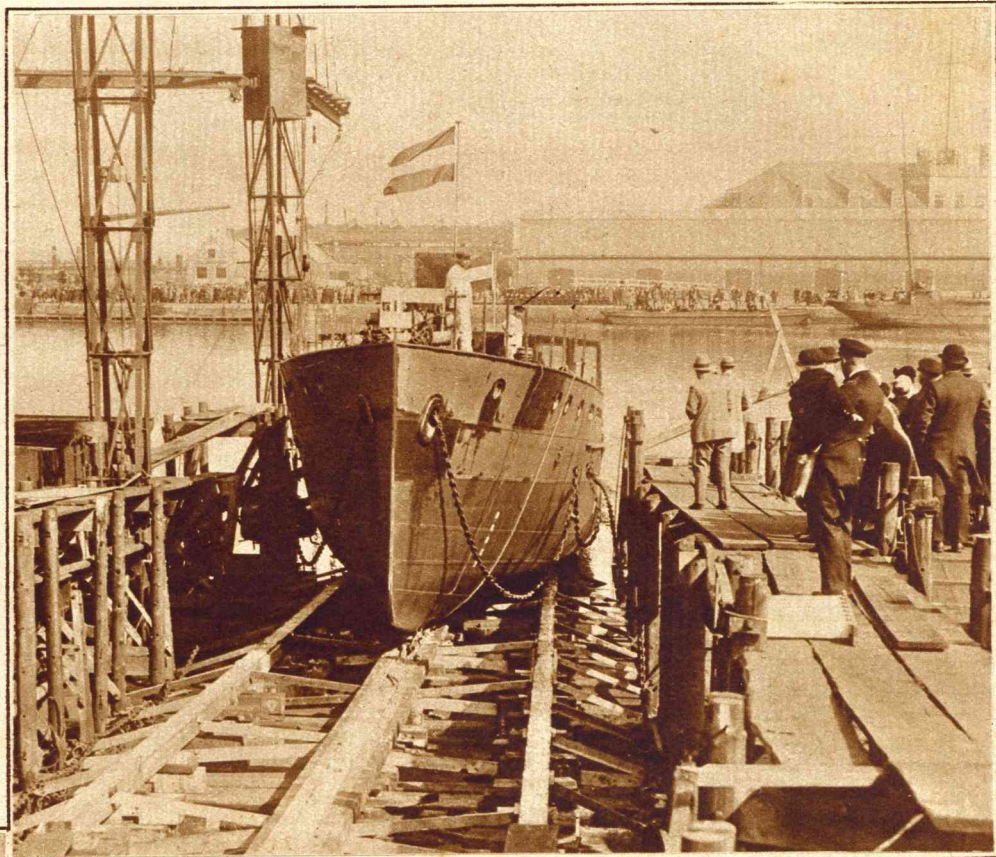
't Linkervoetje van de page

Was wat „dus” door étalage!

II. I. II.

De vorige week Vrijdag werd op de Rijkswerf te Den Helder de eerste der 4 voor Indië bestemde mijnenvegers te water gelaten. Mevrouw Witte-Rappard neemt de laatste bedekselen weg. Naast haar links jhr. Rappard, rechts Vice-Admiraal Quant.

De mijnenveger loopt in optima forma van stapel.

UIT DE PROVINCIE

Te Medemblik heeft Zondag een felle brand gewoed, waardoor het perceel van den heer J. Makkes tot den grond afbrandde. Met de grootste moeite konden de belendende perceelen gespaard blijven.

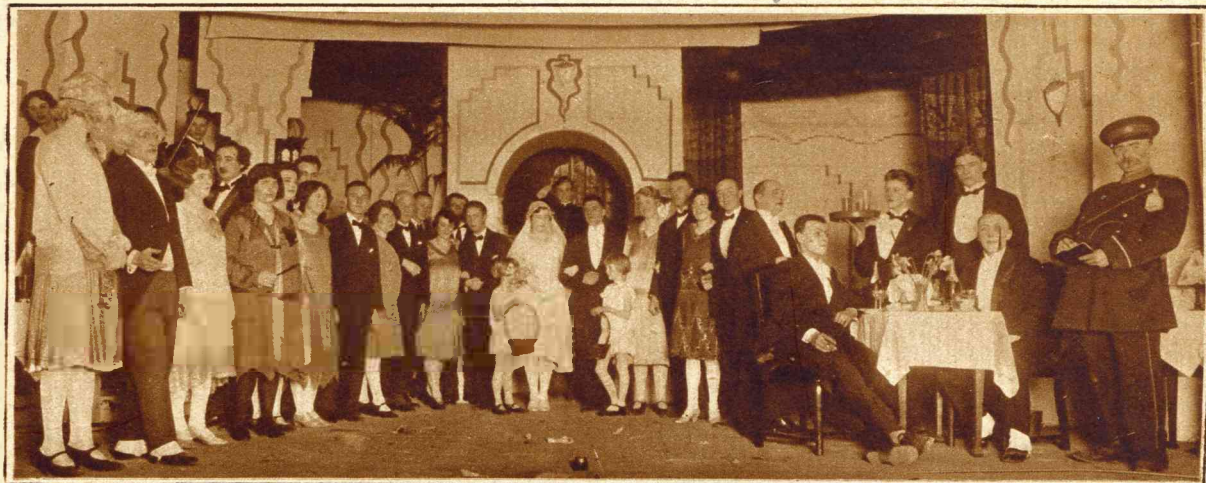
Het toilet der stieren. Bij de jaarlijksche stierenkeuring te Alkmaar worden de kandidaten van te voren netjes opgedoft, gewasschen en gekamd om toch maar een goed figuur te slaan (in ovaal).

Hun gouden huwelijksfeest hoopt het echtpaar Scheffer—van de Velden te 's Graveland te vieren op 3 Mei a.s.

Hun 55-jarige echtvereeniging herdachten op 23 April j.l. Pieter Goudswaardt en Femma Prins.

Te Zaandam had de vorige week Maandag de viering plaats van het 20-jarig bestaan der tooneelclub „Rhetorica", bij welke gelegenheid „Robert en Bertram" werd opgevoerd. Hierbij een scène uit het tweede bedrijf.

Van vaardige handen

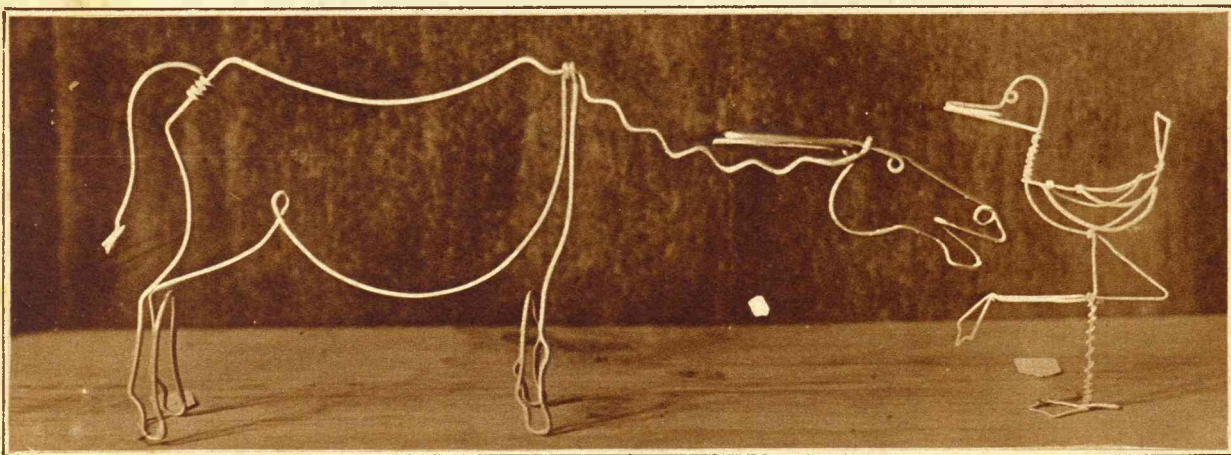
kunt ge op deze pagina eenige producten aanschouwen. Al kunnen deze gewrochten niet alle aanspraak maken op een hooge kunstwaarde, moet men toch het geduld en de vindingrijkheid bewonderen van hen, die tot het nervaardigen ervan in staat waren.

Links: Een wollen-stand op een tentoonstelling, 'n knap staaltje van etaleerkunst.

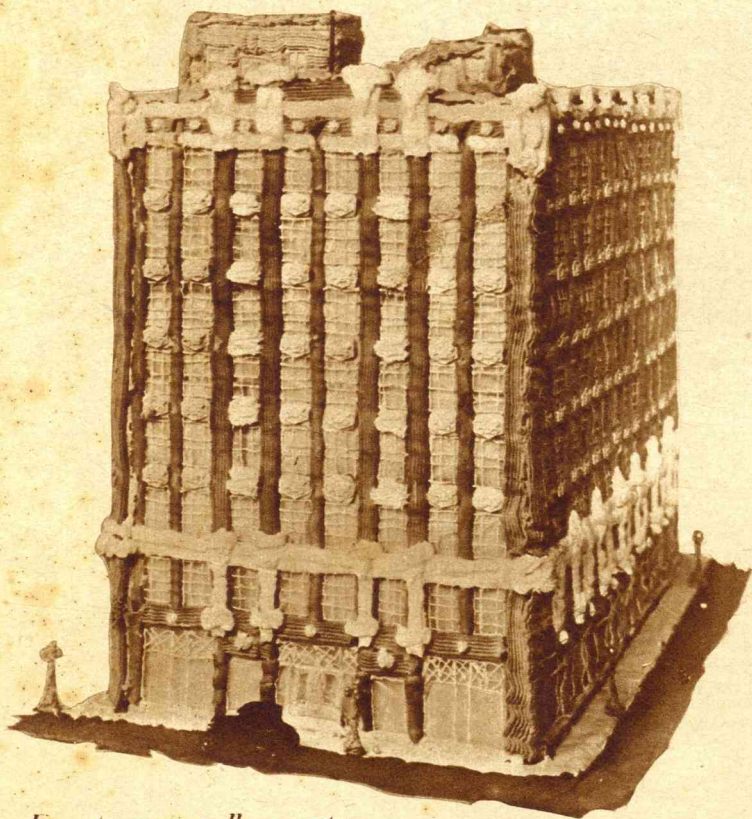
Een viool uit... vier duizend lucifers,

en dan nog wel afgebrande lucifers, heeft deze jonge Duitsche ketelsmid weten samen te stellen, met het verrassend resultaat, dat het instrument werkelijk bespeelbaar is en 'n goeden klank heeft.

Uit een ijzerdraad

weet de Amerikaansche beeldhouwer Alexander Calder de meest origineele figuren te draaien, bijv. dezen ezel met eend. Een nieuwe kunst?

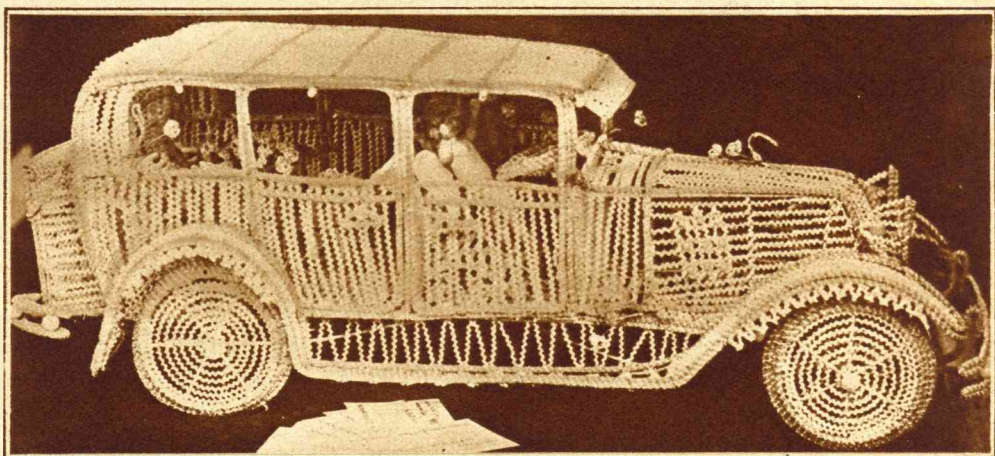

Een steen voor elken gast

Toen dezer dagen de 1000 beambten van een verzekeringsmaatschappij bijeen waren op een feestelijk banket, ter gelegenheid van de eerste-steen-legging van het nieuwe gebouw der firma, werd bij het dessert een ijs-gewrocht binnengebracht, hetwelk een juiste nabootsing was van het op te richten gebouw en dat merkwaardigerwijze uit juist 1000 steenen was samengesteld zoodat iedere gast een steen voor zijn rekening te verslinden kreeg!

Reuzel en vet

dat waren de bestanddeelen, waaruit de gezellen der „slagers-kunstvakschool“ nevenstaande kunstwerken tot stand brachten.

Hieronder: Een gehaakte auto, die op een handwerk-tentoonstelling te bewonderen viel.

HET PALEIS VOOR VOLKSVLIJT GEZIN

Op deze, zeker niet recente, maar daarom niet minder riante foto komt al heel goed tot zijn recht, hoe prachtig het paleis af, maar ook vanuit de andere toegangswegen, die naar het Frederiksplein voeren, had men steeds een prachtig uitzicht op het paleis.

LIJT GEZIEN VANAF DE HOOGHE SLUIS

o komt al heel goed tot zijn recht, hoe prachtig het Paleis met zijn koepel dit stadsbeeld afsloot. Niet alleen van dit Frederiksplein voeren, had men steeds een prachtijk op het thans, helaas, doorgoed verdwenen imposante bouwwerk.

VROUWENLEVEN

Kunstabloemen van chiffon, die een getrouwe nabootsing zijn van de natuurlijke, als garneering van hoed en japon.

WIE NIET SLANK IS, MOET SLIM ZIJN

Er duiken zoo nu en dan berichten op, die de niet of niet meer slanken onder ons tot heul en troost kunnen dienen. De dwaasheid der door ondervoeding verkregen overdreven slankheid raakt uit de mode. Het type boonenstaak is niet langer hyper-modern. Is er zelfs niet een directeur van 'n music-hall, die z'n koormeisjes dwingt tot behoorlijk eten om al te groote magerte tegen te gaan?

Maar met dat al achten we slankheid toch maar een begeerlijk bezit, hoe afkeerig we ook mogen zijn van excessen op dit gebied. En, helaas zijn er velen onder ons, vooral als we wat ouder worden, wier slankheid ver te zoeken is — Maar, als we er ernstig naar zoeken, dan vinden we ten minste iets, dat den schijn van slankheid wekken kan — wat toch nog beter is dan schijn noch schaduw ervan, nietwaar?

In een Engelsch tijdschrift vertelt een „expert voor groote maten” van de manier, waarop zij bij zware figuren een effect van slankheid weet te bereiken.

Om te beginnen knipt zij rug- en voorpanden van mantels en japonnen niet wijder, wanneer de normale maat te smal blijkt, doch ze voegt zijpaneelen in, waardoor de slanke lijn bewaard blijft. Met die zijpaneelen verricht zij wonderen. Ze

maakt ze breder of smaller, naarmate van het figuur, dat er mee bekleed moet worden, zij neemt ze van boven breed en van onderen smal, of omgekeerd en zij zorgt ervoor, dat ieder kleedingstuk gemakkelijk zit en nooit den indruk kan wekken van nauwsluitend te wezen.

Met een nauwsluitende japon, die strak het figuur omvat, bereiken we juist het tegenovergestelde van wat we willen bereiken. We lijken er niet slanker door, doch integendeel meer gezet.

Een goed hulpmiddel, ter bereiking van het slankheidseffect, acht onze expert de breede ceintuur, even onder de taille strak aangehaald, van achteren breed gehouden en van voren bijeengebracht in een gesp en dan liefst in een paar losse einden neerhangend. Soms legt ze zoo'n sjerp tweemaal om de taille heen, eenmaal breed en eenmaal van voren spits uitlopend.

V-vormige uitsnijdingen en schuin over elkaar slaande voorpanden geven eveneens een voordeel effect.

Dan zijn er nog de mouwen, welke

liefst niet uit één stuk geknipt moeten worden en die niet te nauw mogen wezen.

Onze zegsvrouw weigert voor haar klanten geplooid rokken te maken. Zij verheugt zich daarentegen over de weer opkomende mode van de robe-princesse, en ze bereikt veel met lange rechte vesten, met schuin over elkaar slaande lijnen en met smalle opnaaisels als garneering.

Gaarne maakt zij korte mantels in de stof van de japon, met aan den hals een losse sjaal, die op liefderijke wijze een niet meer mooien hals kan bedekken.

Het is niet noodig, dat oudere of zwaar gebouwde vrouwen enkel donkere kleuren dragen. Ook lichte kleuren zullen haar niet mistaan, wanneer slechts de coupe van haar japonnen en mantels goed en doelmatig is. Kiest zij echter een gebloemde stof, dan moet het patroon ervan altijd zeer klein wezen. Japonnen met randen zijn ongeschikt.

Halsbanden zijn ook weer in de mode. Ze worden gedragen in fluweel en vervaardigd van kleine kraaltjes. Allerlei nieuwe modellen zijn door Parijs op de markt gebracht en ook deze colliers kunnen als hulpmiddel dienen voor alle vrouwen, wier halslijnen niet meer zijn, wat ze wezen moesten.

Wie niet slank is moet slim wezen!

PAULA DEROSE.

Voorjaarsmantel van tweed met modieuze halve cape.

Hiernaast: Effen wollen jumper met rok en garneering van gebloemde crêpe-de-chine. Een model, dat slechts succes kan hebben bij slanke figuren!

GOEDKOOPE KNIPPATRONEN

van onze geteekende modellen zijn verkrijgbaar aan het Patronenkantoor Postbus No. 1, Haarlem. Onberispelijke coupe. Dameskleding in de maten 88, 96, 104 bovenrijdte, à f 0.55, kinderkleding voor den bij het model aangegeven leeftijd à f 0.35. Bij elk patroon handleiding voor het knippen en naaien, benevens een verkleinde patroonschets. Franco toezending, direct na ontvangst van bestelling met het verschuldigde bedrag aan postzegels ingesloten, waarbij oermeld: Naam en adres, nummer van het model en het blad, waarin het voorkomt, en bovenrijdte. Men meet deze maat rondom het lichaam, recht onder de armen door, gevoon glad gemeten, zonder extratoegift. Van de gefotografeerde modellen zijn maatpatronen verkrijgbaar, na nauwkeurige opgave der gemenschte maten à f 1.— per stuk voor dames en à f 0.25 voor kinderen.

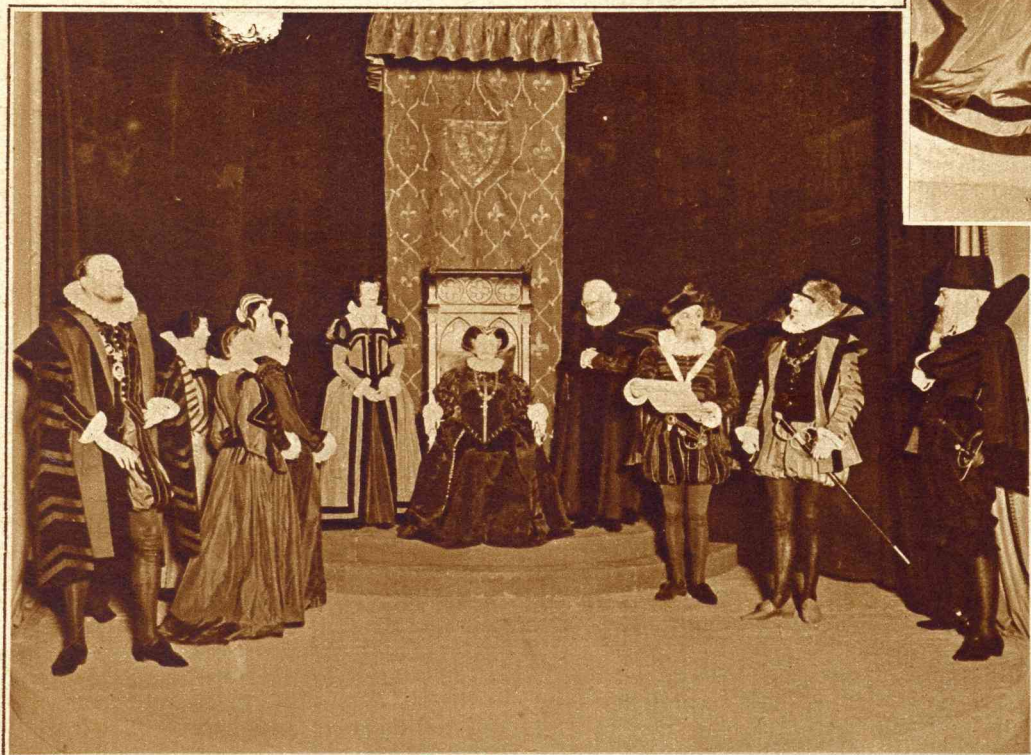

Amsterdamsch Tooneel

Als een waardig slot van de Vondel-herdenking heeft het „Vereenigd Tooneel” in den Stadsschouwburg het treurspel „Maria Stuart” ten tooneele gebracht. Wij beelden hierbij eenige momenten af uit dit aangrijpend drama hetwelk onder de regie van Eduard Verkade, het auditorium ten zeerste wist te boeien.
Foto hiernaast: Maria Stuart in gebed. (Vera Bondam).

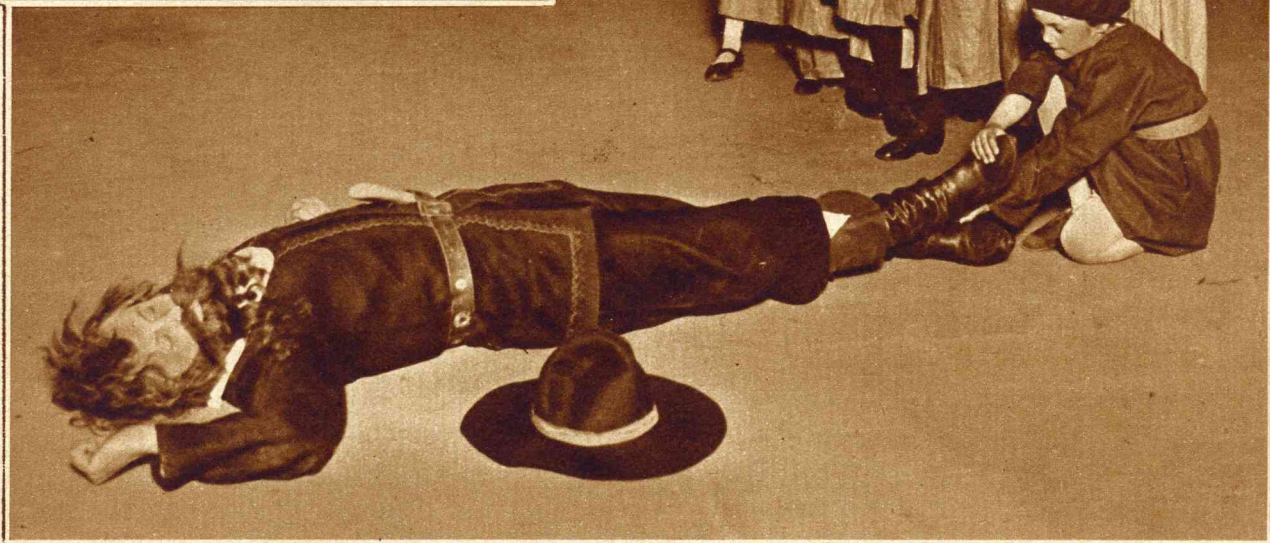

Het afscheid van Maria Stuart. Staande: Dora Wallant, Vera Bondam en Rie Beijer. Geknielt: Sara Heyblom, Nel Knoop en Willy Haak.

De gezanten van koningin Elizabeth (rechts) brengen de tijding van het doodvonnis over aan Maria Stuart, in het midden, naast wie haar lijfarts en kamenier. Links de hofneester van Maria Stuart en de staat-jofferen.

Op dezelfde planken heeft „Ons Huis” den vorigen Zaterdag zijn jaarlijkschen „Lentemiddag” gehouden, waarbij de kinderen 'n paar sprookjes op aller-aardigste wijze hebben uitgebeeld. Wij geven hierbij weer een scène uit „Klein Duimpje en de Reus”.

PIEDEWIET

Door Willem van Mook

Voor de oosterpoort stond de zon gereed om binnen te komen. Lichtstralende voorboden gingen uit om hare aanwezigheid te kondigen: ze dansten als spelende kabouterkens door de wolken en scheerden rakelings boven de aarde als bloemenplukkende kinderen. En al wijder deinden de lichtstrepen uit en wierpen glinsterende vlekken over de hei, die nog te wasemen lag in den ochtendsmoor.

Een vlucht vroege vogels manoeuvreerde boven het dorp en stoorde de leden van de zwarte bende, de eksters en de kraaien, die op den kerktoeren een bijeenkomst hielden. Een nieuwsgierige ooievaar stond op de schouw van een smidse het vogelenkrakeel gade te slaan. Misschien ook luisterde hij naar het morgenconcert, dat hooggestemd uit de bosschen aanrolde, een kwartet onder leiding van meester Leeuwerik, die de eerste viool speelde, terwijl de meezes de hobo tierelierde, het sijsje de alt streek en de wielewaal de cello fiedelde.

De orgelende muziek drong door tot de woning van Teerus den smid, die, slaperig nog, het grijze hoofd door een venster naar buiten stak en naar den dag keek, welke in een optocht van licht uit het oosten naderkwam. Aan een ander venster van het smidshuis verscheen een ander hoofd, een zwarte kroezekop. De kroeskop leunde naar buiten, twee armen en een lijf kwamen er achteraan en eindelijk twee beenen: Piedewiet, de zoon van den smid, geheel en al. Hij liep naar de beek achter het huis en ging daar op zijn buik aan den waterkant liggen, om zijn hoofd in 't water te steken, geheel onder en weer, om dan proestend en schuddend het water in malsche kletsen rondom hem op te doen spatten, dat er zijn hemd en zijn broek van dropen.

„k Ben gewasschen,” riep Piedewiet, en hij sprong op en liep de richting van het bosch in, waar hij een wijle te luisteren bleef naar de vogelensymphonie. 't Orkest van meester Leeuwerik zette juist een zoet adagio in, dat Piedewiet al meer gehoord had en meezong uit volle borst. Het kwartet was te zwak om de schallende stem van Piedewiet behoorlijk te begeleiden en men zag meester Leeuwerik zijn podium, een witte wolk, verlaten en boven het bosch, al tierelierend, groote spiralen trekken om de andere gevederde muzikanten te wekken. En een heir van orgelende vogelkelen gaf gehoor aan zijn roep, die trillend uit de lucht over 't slapende land zinderde. Het bosch trilde van heerlijke geruchten, zoodat de zon er geheel wakker van werd en met een oolijk zongezicht door de oosterpoort kwam gluren.

„Dat is de dag,” zei Piedewiet, en 't zal weer werken zijn.

Het is weer licht,
De zonne lacht.
Nu roept de plicht
Naar 't werk dat wacht....

Zingend ging Piedewiet naar huis, waar vader en moeder en 't ontbijt hem wachtten.

„'t Is tijd, dè ge komt, jon-

gen,” zei zijn vader, „waar ben-de weer geweest, zeker weer naor oew Toke?”

„Nee vader, naor de veugeltjes,” zei Piedewiet bedeesd.

„Spoeid-oew dan mar wè, dè g'in de smidse zijt, ge weet dèt er zooveul wèrk is.”

En Piedewiet gehoorzaamde aan 't ouderlijk bevel en schoof bij.

Hij maakte vlug doch eerbiedig een kruis, prevelde een kort gebed en beet daarna met groote happen in zijn boterham, waartusschen een dikke reep vet spek dik uitpuilde.

Na het ontbijt volgde Piedewiet zijn vader naar de werkplaats en ontstak er het smidsvuur. Met één arm door de greep van den blaasbalg en maar aldoor trekkend, peuterde hij tegelijkertijd de vlammeende kolen op en weldra vlogen de

vonken over de werkbanken en tegen de muren.

Toen het kolenvuur tot een wit-gloeiende brei verworden was, ging Piedewiet naar buiten en kwam met een stang-

ijzer terug, dat hij, geholpen door zijn vader, in het vuur deponeerde. En weer begon Piedewiet aan den blaasbalg te trekken, terwijl zijn vader met een groote tang het smeedijzer in het vuur keerde. 't Was een grof stuk werk, het bovengedeelte van een ijzeren trapleuning, waarin een krul geslagen moest worden.

Piedewiet had veel moeite om er een kantje rood aan te krijgen en, als naar gewoonte, begon hij van ongeduld een liedje te zingen:

Er was eens een smidje en 't was er zoo zwart,
En 't klopte en 't kneede het ijzer;

Er was eens een meiske en 't schonk hem haar hart,
En 't smidje was rijk als een keizer.

Vader Teerus zag het ijzer gloeien en van vol-doening neuriede hij het liedje mee. En al zingend rukte hij, met een forschen greep van zijn tang,

de stang op het aambeeld en, terwijl hij ze stevig vasthield, begon Piedewiet ze met een zwaren hamer te martelen. Het was, alsof elke slag een wonde sloeg, die gloeiend bloed uitspoot van knetterend vuurwerk....

Voor de smidse kwam een man naar 't danig geweld kijken, 't was boer Wellens, een van Teerus' beste klanten.

„Komt er mar in, Sus,” noodigde Teerus.

„Nee-je,” zei Sus, „gellie spettert em daor een bietje te nijg, ik kwam mar zeggen Teerus, dè g'ens naor m'nen kafmeulen moest komen kijken, hij werkt weer niet.”

„Waocht, ik gao sebiel mee,” zei Teerus.

Hij trok het ijzer van het aambeeld in den koelbak, waarin het water, als van verrassing, kwaadaardig aan het sissen sloeg. Dan liet hij tang en stang in den koelbak rusten, nam een stuk plaatijzer en gaf het aan Piedewiet, met de woorden:

„Hier, kap uit, 'ne cirkel van dertig duim mee 'n vijfduims gat in 't midden, as ik terug ben, moet het klaor zijn, en aon 't vuur denken, war.”

Toen Piedewiet zijn vader met boer Wellens op den hoek van de Eikenlaan verdwijnen zag, kwam hij naar buiten en stak zijn neus in de lucht, die vol geuren hing, zoete en prikkelende, van bloemen en heide. Waar hij keek, was het 'n weelde van kleuren, purper van kruidnagelen, die in zware trossen tegen den achtermuur van 't smidshuis hingen; geel en wit van pinkster- en boterbloemen in 't weiland achter de beek; bruin en paars van heidekruid in de uitgestrektheid achter 't weiland; blauw van den hemel, die wijd openlaaide van morgenzon en 't water der beek met een violetten weerschijn kleurde. 't Was een levend schilderij van allerhande verven, omlijst met een zwarten rand der dennen tegen de einders. En in dit schilderij, als

WIE ZAL DE UITVERKORENE ZIJN?

En koningin worden van Bulgarije? Koning Boris zoekt namelijk al lang naar een passende levensgezellin, in verband waarmee nu eens deze dan weer gene prinses genoemd wordt. Hier ziet u de beeltenissen van al diegenen, die als kandidaten genoemd worden. Van boven af: prinses Giovanna van Italië, de dochter van den Russischen kroonpretendent grootvorst Cyrillus, prinses Ileana van Roemenië, de infante Christina van Spanje, prinses Marie-José van België en de infante Beatrice van Spanje.

HET ROEISEIZOEN IS BEGONNEN. De vorige week Zondag openden de Berlijnsche roeiers het zomerseizoen van dit jaar. Hoe het er op een gegeven moment uitzag in een sluis van den Tiergarten, toont u deze krioelige foto.

eenig menselijk wezen, stond Piedewiet, met de handen verborgen achter het leeren schootsvel op de borst. Hij dacht niet meer aan 't smidsvuur en niet meer aan den dertig duimschen cirkel, hij zag geen plaatijzer of geen blaasbalg meer, zijn gedachten volgden zijn blikken in de vrije natuur, over het water, de weilanden, de heide en de dennen naar den verren horizon, waar de hemel de aarde omhelsde in een omstrengeling van licht en donker, de roerloze wolken, die als lichte maagden waren, gehuld in doorschijnende kleederen, zich neigend naar de aarde, die ginder aan de einders zwart was, zwart als het zwarte gelaat van een smid. Piedewiet gevoelde zich geroerd tot in de ziel, en in zijn hart borrelde een lied van verlangen. Hij wilde de aarde zijn om zich tegen de einders te vlijen en de wolken te omhelzen, hij wilde voldoening hebben voor zijn liefde tot de natuur, tot alles, wat schoon en goed was.

Ei, uit de Eikenlaan kwam een schoon meiske aan, Toke van de Berkenhoef. Haar oogen hadden een schittering als de fonkeling van turkooizen en over haar blonde haren wierp de zon een aureool van goud.

„Toke, zoet Toke,” riep Piedewiet in vervoering. 't Meiske werd rood en bleek en blozend weer en Piedewiet vond ze nog schooner.

„Zie Toke, 't is zomer,” juichte hij, „ginder aan de einders versmelten hemel en aarde in een kus van innigheid; zie de bloemen op het veld, zij neigen zich tot elkander; zie de vlinders, ze dansen dartelend over de lichtstralen op den zonnegeweg, en de bijen, boven de zonnebloemen, zingen een gonzend lied. Willen we ook samen zingen, Toke?”

En Piedewiet zong en Toke zong en 't liedekje klonk breed uit, ver over de velden, tot in de bosschen, waar de vogeltjes meezongen.

Ik wil er een zoeneken geven,

In een liedje van liefde en zon,

Aan het kind van mijn vreugd' en mijn leven,

Dat mijn hart met een lachje verwon.

Toen de laatste klanken natrilden en Toke haar roze lippen als een geopenen bloemkelk, vooruitgestoken hield, om er de schoone melodie in te laten versterven, drukte Piedewiet er een vluchtigen kus op, zóó licht en zóó vluchtig, dat Toke verwonderd naar boven en naar beneden keek, naar den hemel, naar de aarde en naar den zwarten smid, onthutst en met vragende oogen. En met klankloze stem, als ontwakend uit een droom, stamelde ze:

„Wat was dat, Piedewiet?”

Maar Piedewiet voelde iets in zijn keel, dat hem het spreken belette, en om zijn ontroering te verbergen, stak hij Toke verlegen, doch schijnbaar

onverschillig, zijn forsche hand toe, ten afscheid. Een oogenblik hield hij eerbiedig de zachte, teere hand van het heerlijke meisje in de zijne geklemd, dan liet hij ze met een zucht los. En terwijl Toke zich verwijderde, wuifde Piedewiet haar na. 't Was hem, alsof de zon van hem heenging en zich verloor in de verte der zwartbelommerde Eikenlaan, bij de kleine zwarte menschenstip, die steeds verder wegzakte om weldra in een bocht van den weg geheel te verdwijnen.

En 't was wel de zon die, verdween, want plotseling werd een zwaar gordijn van dikke, zware wolken over de aarde neergelaten, dat met een donker vloers de dagklaarte versomberde.

„Ze is weg,” zuchtte Piedewiet, en teleurgesteld zochten zijn oogen naar de verdwenen zon, maar hij vond slechts een ruiter, die zijn paard door de Eikenlaan mende en voor de smidse verscheen.

„M'ne vos hee wir 'n schoen kwijt...”

„Kek, daar is Bort Neelemans, dè's toevallig,” zei Piedewiet verrast, „jellie Toke was sjuust hier.”

„'k Kwam ze giender tegen,” zei Bort, „as ze naor 't dorp gao, maakt z'altij 'nen omweg om langs de smidse te komen.”

„'t Is toch kassuweel,” antwoordde Piedewiet gevat, „ge zoudt zeggen wè zuukt z'er.”

„'ne Piedewiet of zoo iets,” plaagde Bort, „en misschien wel 'n hoefijzer,” ging hij voort, „want onzen vos hee g-et- weer een veloren.”

„As g'et pèrd efkes vast wilt haawen, Bort, zal ik hem er achter elkaar onderlappen.”

„En jellie vadder dan?”

„Die is weg, mee boer Wellens mee.”

„'k Heb te veul haost, Piedewiet, en de vos kan wachten, as ie van avend mar klaor is, 'k zal hem zoolang in den hoefstal zetten...”

Toen Bort weg was, onderzocht de jonge smid den hoeflozen voet van het paard.

„'t Kan nog draven,” zei Piedewiet, en hij haalde het beest uit de houten omheining van den hoefstal, trok zich aan de manen van het paard omhoog en klom er bovenop. Het paard schrok en rende weg, vlugger dan Piedewiet het had kunnen denken. Hij had het beest schichtig gemaakt en het ijde hinnikend en brieschend het weiland in, dwars door slijkerige slooten en doornige struiken. En verder ging het, door de akkers, waarin de forsche hoefslagen groote gaten kuilden, zoodat malsche klotten vette aarde omhoog, geworpen werden als dwarrelende zwarte pluimen. En het kwam op de heide en in de bosschen en Piedewiet werd van tak tot tak geslingerd als een speelbal, overgeleverd aan het wilde beest. De harige denetakken sloegen hem verblindend in zijn oogen en teekenden bloedige striemen op zijn gezicht.

Zijn sterke handen trokken lange klissen haar uit de manen van het paard om het tot stilstand

te brengen, maar het werd er nog woester om en galoppeerde over de vlakke, dat de grond er van dreunde. En het was, alsof het alle machten meesleurde en tot razernij ontketende, want uit de grauwe wolken schoten eensklaps slingerende vuurstralen, en dondergerommel scheurde de lucht vaneen. Uit het loodgrijze zwerk vielen groote lauwe druppels, opgezweept door een fellen rukwind, die ze over de aarde uitstortte in een nijdig kletterende regenvlaag. Heel de natuur huilde van losgebroken geweld en het hollend paard loeide mee. Beangst sloeg Piedewiet een groot kruis en riep met luide stem, die als een hulpkreet door het bosch zinderde, om „Toke.” En het was alsof de elementen plotseling hun kracht verloren, want de laatste bloedgulen van den bliksem renden bergaf naar de aarde, waar ze onmachtig neersloegen; de grollende stem van den donder bedaarde en de grauwe onweerswolken spleten vaneen en lieten de zonne weer zien, de eeuwig verwinnende, die onder de wijdspansche hemelgewelven een veelkleurigen regenboog teekende.

Piedewiet herademde; door het bloedig waas, dat zijn gewonde oogen verduisterde, zag hij vaag het dorp, den toren, den molen en de smidse, maar voor hij tijd had, zich verder te oriënteren, lag hij tegen den grond, vlak voor de Berkenhoef. Het paard rende alleen naar zijn stal en Piedewiet voelde zich opgenomen door sterke mannenhanden. Toen hij weer bijkwam, zat hij bij boer Neelemans in huis, en de eerste, die hij zag, was Toke. Zij was bezig, zijn wonden te wasschen, want hij bloedde hevig aan aangezicht en handen.

„Erme Piedewiet,” fluisterde Toke.

„'t Is niks,” zei Piedewiet, „'n bietje geschrömd van de takken.”

„Mar hoe kwam d'r toch toe, Piedewiet?”

„Ik kwam er niet toe, 't was jellie pèrd, 't sloeg op hol en ik zat er op.”

„Ge bent dicht bij den dood geweest,” zei Toke, terwijl ze Piedewiet een kus op het voorhoofd drukte.

„Om beter te kunnen leven,” juichte Piedewiet, en hij gaf haar haar zoen tienmaal terug.

En twee maanden later was Toke zijn vrouw en voortaan ging de zon in Piedewiet's leven niet meer onder.

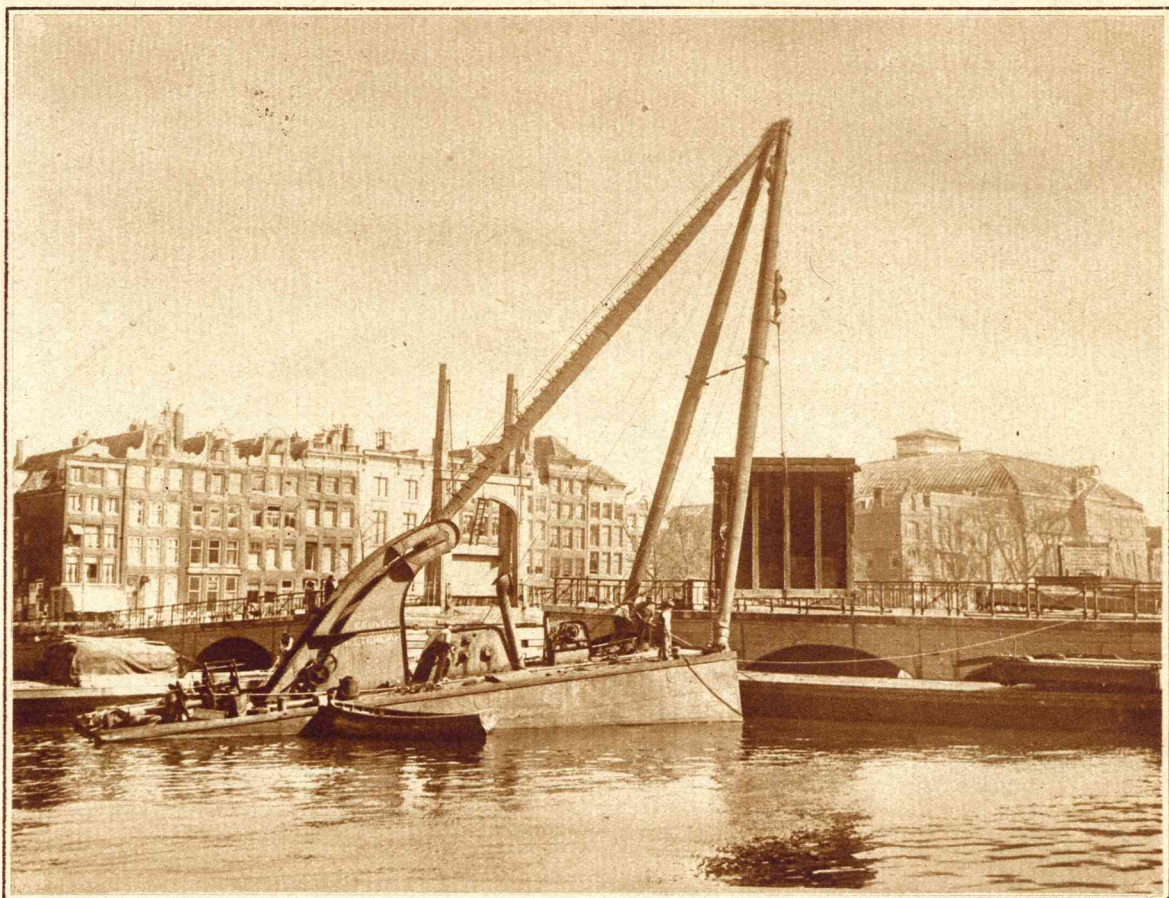

EEN 12-JARIG VIOOL-GENIE. Ijehudi Menukin, een 12-jarige vioolvirtuoos, deed reeds veel van zich spreken in Amerika en bezoekt nu Duitsland om er concerten te geven, waarbij hij een geweldig succes oogst en een ieder in vervoering brengt. Hier ziet ge den jeugdigen wonderkunstenaar met den bekenden dirigent Bruno Walter. De viool van den knaap, die hij van een rijken Amerikaan ten geschenke kreeg, is een Stradivarius ter waarde van, naar men beweert, 100.000 Dollar.

Jan Schuitemaker Czn.

Te Amsterdam is op 74-jarigen leeftijd overleden de heer J. Schuitemaker Czn., een man, die in onderwijskringen een bekende persoonlijkheid was. Sedert hij zijn functie bij het onderwijs neerlegde, heeft de heer Schuitemaker zich bezig gehouden met het schrijven over paedagogische en folkloristische onderwerpen en sedert de oprichting van „De Stad Amsterdam”, is hij daarvan, naar onze lezers weten, een der trouwste medewerkers geweest, wiens artikelen over onze stad en onze provincie steeds graag werden gelezen. Hij kende Amsterdam en Noord-Holland als maar weinigen en die kennis, gepaard gaande aan zijn liefde voor het gewest waar hij werd geboren, deden zijn artikelen leven, al sprak hij er ook meestal in over dingen, die reeds lang waren ten onder gegaan. Wij en onze lezers zullen hem noode missen.

HET VONNIS IS GEVALLEN — De „Magere Brug” gaat verdwijnen, het sloopingswerk is aangevangen! Een klep staat nog overeind, de andere is reeds verdwenen!

DE BEGRAFENIS van den zoo tragisch om het leven gekomen vlieger-luitenant Kimmijzer heeft Maandag plaats gehad op de R.K. begraafplaats Buitenveldert aan den Amstelveenschenweg. De laatste groet van militaire deputatie en kameraden tijdens het langzaam wegzinken van de lijkst in de groeve.

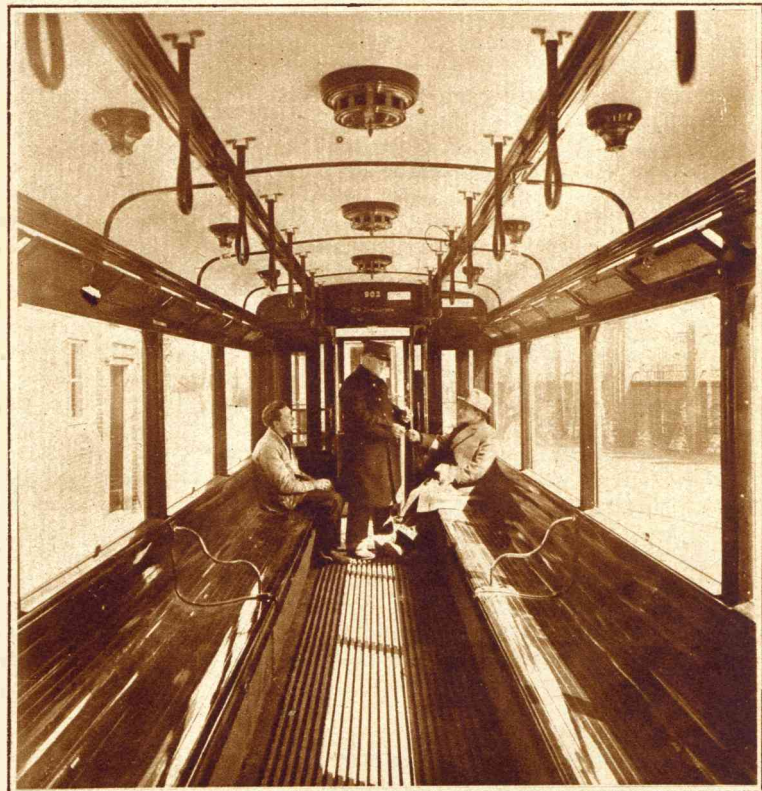
DE GEHEEL-ONTHOUDERS HENGELAARS VEREENIGING I.O.G.T. (ja lezer, ook zoo een vereeniging bestaat er!) vierde dezer dagen haar 7½-jarig bestaansfeest, hetgeen voor ons een aanleiding is, het contereitsel dezer wakkere mannen die veredeling van de hengelsport en ... van zichzelf ten doel hebben, u hierbij aan te bieden.

DE HEER F. J. MULLER brigadier bij de Amsterdamsche recherche vierde Dinsdag zijn zilveren ambtsjubileum.

Hiernaast rechts: De in bepaalde kringen welbekende „Follies”, straatzangers en accordeon-virtuozen, hebben bij gelegenheid van 's Prinsen verjaardag de openbare straat als het terrein hunner muzikale prestaties mogen benutten, waarvan ze natuurlijk een dankbaar gebruik hebben gemaakt. Zulk optreden smaakt naar meer ... dies hopen zij per 1 Mei de Amsterdammers geregeld van hun zang en muziek te kunnen laten genieten.

In de Hoofdstad

ONZE GEMEENTE-TRAM wordt verrijkt met een aantal nieuwe rijtuigen o.a. 30 motorwagens en 20 bijwagens. Deze laatste, waarvan wij hier een interieur laten zien, zijn geheel van metaal, behalve dan de vloer, en beschikken over meer ruimte dan de oude terwijl er maar één ingang is.

Haarlem won den beslissingswedstrijd tegen D.E.C. en speelt nu met U.V.V. en Zeeburgia om het plaatsje in de 1e klasse. Staande van l.n.r. Dik, Huisman, Iseger, Verwaal, W. v. Daalen, Snooy. Zittend: De Vries, Goedhart, P. v. Daalen, Oldenburg, De Geus.

*

Hiernaast: De wedstrijd D.E.C.—Haarlem te Hilversum. De Geus (Haarlem) maakt het den D.E.C.-keeper lastig.

SPORT VAN ZONDAG

Terwijl de tennisspelers zich in de „flanellen” hebben gestoken om hun competitie aan te vangen, wordt er nog naar hartelust gevoetbald. Het laat zich zelfs aanzien, dat de competities van den Ned. lawn-tennisbond nog een beetje vroeger geëindigd zullen zijn dan die van den N.V.B.

Die tennisbeoefenaars, tusschen haakjes, troffen het bijzonder slecht, zooals gewoonlijk trouwens. Hagelbuitjes en koude regen plegen den aanvang van het tennisfestijn jaarlijks op te luisteren. Weliswaar ontbraken die nu, maar veel minder slecht dan we het gewoon zijn was het toch ook ditmaal niet.

Waarmede we maar willen zeggen, dat tennis spelend Holland het slecht trof en het voetbal-costuum den sportbeoefenaar het best kleepte.

Dus zullen we voorloopig nog maar de meeste aandacht aan het bruine monster schenken.

Tegen een vlot spelend Hermes-D.V.S. heeft Ajax de competitie besloten met een nederlaag. Nu er van het resultaat niet het minst meer afhing, slikken we die met gemak. Ajax' eindspurt is fraai geweest. Dit laatste resultaat nemen we maar op den koop toe.

De rood-witten hebben bewezen, dat zij het nog wel kunnen. Wanneer straks het nieuwe seizoen op dezelfde enthousiaste wijze wordt gestart als thans op het psychologische moment de eindspurt werd ingezet, zitten we volgend jaar niet in zak en

Een derde-klasse-wedstrijd van belang. O.V.V.O. klopt Oosterpark met 4—0. Moment uit den strijd. Naar de gezichten der spelers te oordeelen pakte men de zaken serieus aan.

Wij gelooven, dat die Haarlemsche roodbroeken na de overwinning op D.E.C. een uitstekende kans maken. Zeeburgia zal aan dit elftal de handen vol hebben. De kracht van 't Haarlemsche team schuilt in den aanval. Wij hebben dezen, tijdens het afgelopen seizoen, eenige malen in actie gezien en zijn tot de conclusie gekomen, dat het aanvalsquintet der roodbroeken een spel vertoont, dat zeker niet beneden het behoorlijke 1e-klasse-peil moet worden gesteld. Iseger, de bekende oud-Ajacië, en Oldenburg vervullen er een leidende rol in. Dit zijn echter namen, die een goeden klank hebben. D.E.C. heeft trouwens ondervonden, dat met deze voorhoede niet valt te spotten. Voor de zoo-

veelste maal staat D.E.C. er dus naast, ditmaal nog een tikje eerder dan verondersteld werd.

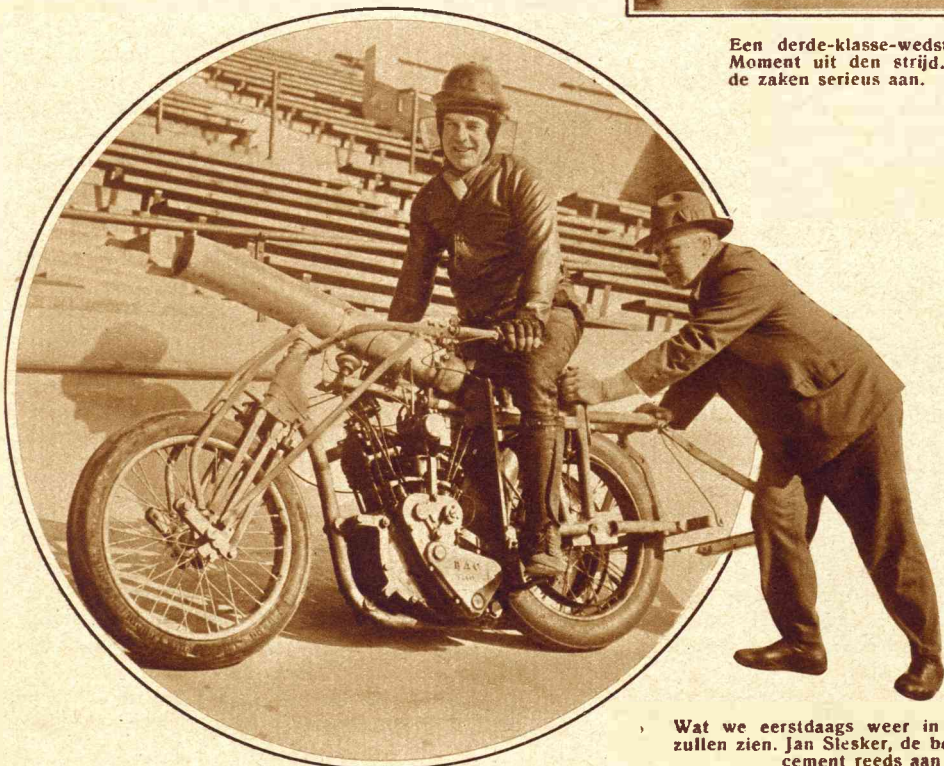
Het spel, dat wij in een enkelen wedstrijd van U.V.V. zagen, was absoluut minder dan dat, waartoe Haarlem en Zeeburgia in staat zijn te leveren. Utrecht zal het waarschijnlijk in het volgende seizoen zonder 1e-klasser moeten stellen, en Haarlem krijgt zijn vierde — met nog twee in de onmiddellijke nabijheid. Ze kunnen het daar wel!

Is deze veronderstelling juist? Zeeburgia blaakt van strijdlust en is er juist een ploeg naar om door geweldig enthousiasme voor een verrassing te zorgen.

De Zeeburgianen, die Zondag in Hilversum zijn geweest, zullen wel goed uitgekeken hebben. Dat scheelt in elk geval heel veel.

Hoe staat het met de Amsterdamsche 3e-klasse-kampioenen? Met vrij groote zekerheid kan worden aangenomen, dat D.W.S. wederom een aanval op het 2e-klassechap zal ondernemen. Indien de club uit de Spaarndammerbuur tfaalt, is 't toch in elk geval 't elftal der politie.

In de tweede 3e-klasse-afdeeling kampen T.O.G. en Rapiditas om de eer. Een van deze twee zal met D.W.S. en Helder de promotie-afdeeling vormen. Voor de tweede promotie-afdeeling komt O.V.V.O. nog in aanmerking, hoewel dit elftal zeer waarschijnlijk aan het Beverwijksche Kennemers den titel zal moeten laten. Deze competitie om het plaatsje in de 2e-klasse wordt dan gevormd door V.V.A., Kennemers en Alphen. Laatstgenoemde club behaalde reeds eenigen tijd geleden het kampioenschap van haar afdeeling.

Wat we eerstdaags weer in het Olympische Stadion zullen zien. Jan Slesker, de bekende gangmaker, is het cement reeds aan 't probeeren.

EEN IDYLLISCHE DRIEFJACHT!

DE ONZICHTBARE HAND

Frank begaf zich door de wandelgang in het voorste gedeelte van den langen wagon, waar hij een kaartje nam voor het eerstvolgend station. Daar aangekomen, stapte hij uit en wandelde den weg op, totdat de trein uit het gezicht was. Vervolgens keerde hij op z'n schreden terug en liep zoo snel als hij maar kon in de tegenovergestelde richting. Hij kende de landstreek, die hij met Dora doorwandeld had. Zes mijlen verder was een kruispunt, waar een andere ochtendtrein moest komen, die daar geregeld stopte om water in te nemen. Volgens z'n berekening kon hij dien nog juist, als hij hard liep, halen. Het geluk was met hem. De trein stond daar stil en niemand zag hem in een leegen coupé van een der voorste wagens stappen.

Een week later had hij weer z'n intrek in z'n oude kamer op Union-Square genomen. Daar ontving hij weldra bezoek van Rooden Stevens, die hem op 't spoor gekomen was.

„Het schijnt, dat ze je in deze schuilplaats niet achterhaald hebben,” zei de bezoeker.

„Kerel,” antwoordde Stille Frank, terwijl hij Stevens onderzoekend aanzag, „ik ben het beu, me voortdurend als een haas in z'n leger te verbergen.”

Hij was op het punt, hem te vertellen, wat hem onlangs overkomen was, toen zijn gelaat plotseling een vreemde uitdrukking aannam. Hij scheen zich bedacht te hebben.

„Ja,” hernam hij, en z'n stem had een vreemden klank, „ik ben dat verstoppertje spelen moe, maar toch wil ik eerlijk man blijven.”

ACHTSTE HOOFDSTUK VAN AANGEZICHT TOT AANGEZICHT

Er verscheen een eigenaardige, min of meer geheimzinnige uitdrukking in de gelaatstreken van den anderen man.

„Frank,” zei hij zacht, „weet je nog, wat ik je onlangs in den staat Indiana gezegd heb?”

De aangesprokene knikte. „Je bedoelt, dat je mij met rust zou laten?”

„Ja,” luidde het antwoord van Rooden Stevens. Hij zag er weer ongeschoren uit, maar overigens was hij dezelfde Roode van Ware's boerderij.

„Maar,” vervolgde hij, „ik wil nog wat meer doen dan dat. Ik wil de bende verlaten. Ik wil ook voortaan eerlijk door 't leven gaan.”

Toen hij dit zei, balde hij z'n vuist. Frank zag hem met ernstigen blik aan en vroeg:

„Kan je dat doen? Zullen ze je goedschiks laten gaan?”

„Dat is juist de kwestie. We varen beiden in 't zelfde schuitje.”

„Hetzelfde schuitje, zeg je?” Frank zag hem vragend aan.

„Ja; wanneer ze ook maar vermoeden, dat ik hen wil verlaten, dan zullen ze mij eenvoudig uit den weg ruimen en jij hebt hun hardnekkigheid ondervonden in 't achtervolgen, wanneer ze je absoluut onder de hunnen willen tellen. De zaak kan niet in een vloek en een zucht opgelost worden. Je bent al een jaar bezig om je aan hun achtervolging te onttrekken en het is je niet gelukt.”

„Wat moet ik dan doen?”

De Roode balde z'n vuisten. „Word aanvallend in plaats van verdedigend!” riep hij uit. „Jaag ze uit hun hol.”

Frank lachte. „Hoe kunnen wij tweeën dat doen, Stevens? Je bent toch zeker niet van plan, den verklikker te spelen? Wat er ook gebeure, daartoe wil ik me niet leenen.”

„Den verklikker spelen zou geen doel treffen, want klikken bewijst niets.”

DOOR MARE EDMUND JONES

„Wat wil je daarmee zeggen?” De stem van den Roode ging nu in een fluisterton over. „De doeltreffende manier om deze bende onschadelijk te maken, bestaat hierin: het hoofd buiten gevecht stellen. Dat hoofd is een sluw en geheimzinnig wezen. Hij houdt zich maar steeds achterbaks en is persoonlijk noch bij de leden der bende noch bij de politie bekend. Waarschijnlijk is hij de een of andere zakenman of de een of andere rijkard, buitengewoon uitgeslagen en in 't bezit van een alibi, wanneer de verdenking op hem mocht vallen. Ik geloof, dat Velvet Barnby en Doc Brewster z'n vertrouwelingen zijn en weten wie hij is; maar met die heeren valt niets aan te vangen. We moeten het hoofd onschadelijk maken.”

„Ja, maar hoe?”

„Het is te doen, wanneer we elkaar goed begrijpen en helpen. Ik word niet bij hem toegelaten, omdat ik niet als jij, door hem als een schelm eerste klasse beschouwd word, maar slechts als een handige schurk van den tweeden rang.” Dit zeggend lachte Roode Stevens sarcastisch. „Ik ben van de soort, die den verklikker zou spelen, wanneer ik er kans toe zag. En zeker zou ik dat nu doen, als ik er zeker van was, dat de bende daardoor gevangen genomen en veroordeeld zou worden, met het gevolg, dat ik voortaan als eerlijk man zou kunnen leven. Maar die zekerheid heb ik niet.”

Frank antwoordde niet, maar zag den Roode aan, in afwachting van hetgeen hij verder zou zeggen.

No. 6

„Ze stellen vertrouwen in je,” hernam Stevens; „je bent reeds eenmaal met hen in zee gegaan. In dat geval van die valsche handteekening heb je bewezen sterke zenuwen te hebben. Ze gaven je toen den in hun oog hoogen eertitel van „Stillen” Frank. Ze weten heel goed, dat je weer je mond zult houden, en zullen dus vertrouwen in je stellen. Daarbij komt, dat je in hun oog tot de eerste-klasse-misdadigers behoort in tegenstelling met mij” — dit zei hij spottend — „die een misdadiger van den tweeden, misschien wel van den derden rang ben. De chef zal je dus op denzelfden voet behandelen als Velvet en Doc.”

„Wat moet ik dan, naar je meening, doen?” vroeg Frank.

„Voeg je bij de bende. Verzamel bewijzen tegen haar en als je die hebt, ga er dan mee naar de politie.”

Een blos kleurde de wangen van den jongen man.

„Maar is dat niet den verklikker spelen?” vroeg hij. „Is dat niet optreden als een soort stille verklikker op eigen houtje? Waar bestaat eigenlijk het verschil in?”

Men kon het Stevens aanzien, dat hij ongeduldig begon te worden.

„Doet elke detective dat niet? Is dat niet de volkomen geoorloofde manier, waarop de maatschappij de misdaad bestrijdt? Je hoort me nu spreken als een degelijk lid der maatschappij,” vervolgde hij lachend, „maar het verschil, m'n beste Frank, bestaat hierin, dat je, als je den verrader of verklikker speelt, aan misbruik van vertrouwen schuldig maakt, dat men argeloos in je gesteld heeft, terwijl je in 't andere geval zelf op zoek gaat om bewijzen te verzamelen en je precies hetzelfde spel speelt, maar dan in tegenovergestelden zin als wanneer je de wet tracht te overtreden en de politie te verschalken. Begrepen?”

Stille Frank scheen te aarzelen. Daar flitste eensklaps een gedachte door z'n brein. Hij zag Rooden Stevens doordringend aan en vroeg:

„Is dat niet een nieuwe list van je om me aan de bende te verbinden? Steekt daar niet het doel achter, om me in den schoot der benden te verlokken, en wel zoo, dat ik niet meer terugkan?”

Rooden Stevens begon hartelijk te lachen.

„Kijk me eens goed aan, Frank. Zie ik er soms sluw en listig uit als een dubbelganger van Velvet of Doc en...?”

Hij voleindigde den zin niet en zweeg plotseling. Even luisterde hij, legde den vinger op den mond en verdween achter een oude kleerkast, die hij snel nog wat naar achteren schoof, zoodat hij voor iedereen, die het vertrek binnenkwam, onzichtbaar was.

Een oogenblik daarna werd op de deur geklopt. Frank liep naar de deur en stond verbaasd, toen hij in den onverwachten bezoeker Doc Brewster herkende. Hij had den man niet gezien sinds den dag, dat hij uit de gevangenis ontslagen was, maar herkende hem onmiddellijk.

„Wel, jongmensch,” zoo begon de nieuwe bezoeker, terwijl hij op z'n gemak op den rand van Frank's bed ging zitten, „wat ben je nu van plan te doen?”

Het was dezelfde vraag, die Doc hem op dien namiddag gesteld had, toen hij Ossinginn verliet.

De jonge man glimlachte en antwoordde:

„Ik heb je toch vroeger al ge-

zegd, dat ik op eerlijke wijze m'n kost wilde verdienen?”

„Maar wat zeg je nu?” vroeg de andere kortaf.

Frank scheen in gedachten verzonken. Na eenige oogenblikken hief hij het hoofd op.

„Hm, nu ga ik daarheen, waar m'n boterham gesmeerd klaar ligt. Jullie hebt het gewonnen.”

Doc's gelaat klaarde onmiddellijk op. Hij verhief zich van den bedrand en gaf Frank een hand.

„Dat is de weg, dien je bewandelen moet, jongmensch,” riep hij verheugd uit. „Het heeft lang genoeg geduurd, eer je naar rede hebt willen luisteren, maar we weten van welke stof je gemaakt bent. Nu ga je grof geld verdienen. Zet je hoed op en ga mee.”

„Maar...” zei Frank. Hij kon moeilijk zoo direct meegaan; hij moest nog met Stevens spreken. Allerlei bezwaren kwamen bij hem op... als hij eens niet in z'n opzet slaagde. De kans daartoe bestond wel degelijk...

„Ga mee,” hernam Doc. „De chef heeft je noodig en er zijn maar heel weinig leden van de bende, die hem te zien krijgen. Maar hij weet, dat je den vorigen keer niet den verrader gespeeld hebt en dat je niet bij den politie-luitenant Dorgan als spion in dienst wilde treden. Die Dorgan is de eenige man bij de politie, die hersens heeft. Ook weet hij, dat z'n persoon veilig bij je is; de zaak is dus in orde. Je zult het nu goed krijgen.”

Allesbehalve op z'n gemak volgde Frank den schelm naar Union-Square. Daar gekomen, namen ze een taxi, die ze op den hoek van de Parklaan weer verlieten. Midden in een zijstraat stond een sierlijke Limousine op hen te wachten. Ze stapten in en reden nu naar een kolossale etage-woning in de Rivierdreef. Doc Brewster ging het eerst binnen en sprak een paar woorden met den portier. Vervolgens namen ze plaats in een lift om eenige oogenblikken later in een weelderig ingerichte suite te staan. Doc scheen zich daar volkomen thuis te gevoelen. In het eerste vertrek zat een man voor een groot bureau-ministre.

„Chef,” zoo begon Doc op eerbiedigen toon: „hier is de man, dien u hebben moest.”

De persoon, die als chef werd aangesproken, was van middelbaren leeftijd, flink gebouwd en blijkbaar kerngezond. Het grijze haar stond hem goed. Uit z'n gelaatstrekken spraken zelfvertrouwen, gewetenloosheid en heerschzucht. Hij vestigde een doordringenden blik op Frank.

Maar deze zag in de eerste oogenblikken van verbazing die hem beving, niets van bovengenoemde karaktertrekken van den man voor hem. Ofschoon de chef geen spoor van zenuwachtigheid en gejaagdheid vertoonde, herkende hij hem direct.

Het hoofd der schelmenbende was de makelaar, bij wien Frank kort na z'n ontslag uit de gevangenis eenigen tijd in betrekking was geweest.

„Dat had je niet gedacht hè!” riep de chef uit. „Ja, je bent de eerste niet, die verbaasd staat te kijken. Neem plaats! Hier!”

Frank gehoorzaamde aan dit bevel en ging aan 't eind van het groote bureau-ministre zitten.

„Laten we eens zien,” hernam de chef, terwijl hij een aantal papieren, die naast hem lagen, doorbladerde; „het heeft veel moeite gekost, je eindelijk zoo ver te krijgen.” Een sluw lachje speelde om z'n mond toen hij vervolgde: „Je weet nu, dat het niet de politie was, maar m'n trawanten, die je uit je betrekkingen gejaagd hebben.”

Om de gewaarwording, die hem beving, te verbergen, lachte Frank witjes. Nu begreep hij, dat hij tegenover den politie-luitenant Dorgan een gek figuur geslagen had.

„Ja,” hernam de makelaar, „ik dacht, dat ik je op die manier kon klein krijgen, maar het lukte niet. Je was onverzettelijk. Maar ik heb volgehouden; ik liet je niet los; ik heb je tot in je laatste verschansing vervolgd en ziehier het resultaat. Je bent ten slotte bij me gekomen.”

De man lachte en zag Stille Frank spottend aan.

(Slot volgt)

TRUUS VAN AALTEN

onze Hollandsche film-actrice, tijdens een landelijk ritje met haar partner Ernst Verches, zooals dit tweetal optreedt in de film „De lustige Vagebonden”.

Het voltallige kroost der familie Spaniel poseert voor den fotograaf.

**DEZELFDE
PRIMA
KWALITEIT
maar
EEN LAGERE
PRIJS**

GEDURENDE jaren is Robbialac reeds bekend als de eenige lak, waarmee de ongeoeffende amateur schitterende resultaten verkrijgt, een schitterende glans, vrij van kwaststrepen en van blijvende schoonheid, een laklaag die nooit zal loslaten, barsten of afbladderen. Vanzelfsprekend is Robbialac steeds gebruikt voor het lakken van rijwielen, motorrijwielen en auto's, en verder overal waar eerste klas werk wordt verlangd.

GRATIS

Voor volledige inlichtingen hoe de meest schitterende resultaten met Robbialac te verkrijgen, gelieve U onderstaande coupon in te vullen. Wij zenden U dan geheel gratis het boekje en tevens 2 mooie gouden afdrucken van Uwe initialen.

Door het steeds toenemende gebruik is het thans echter mogelijk geweest een belangrijke prijsverlaging voor Robbialac in te voeren, zoodat dit fabrikaat nu het voordeligst voor allerlei huiselijk werk is.

Robbialac voor groot werk — en ook voor kleine karweitjes.

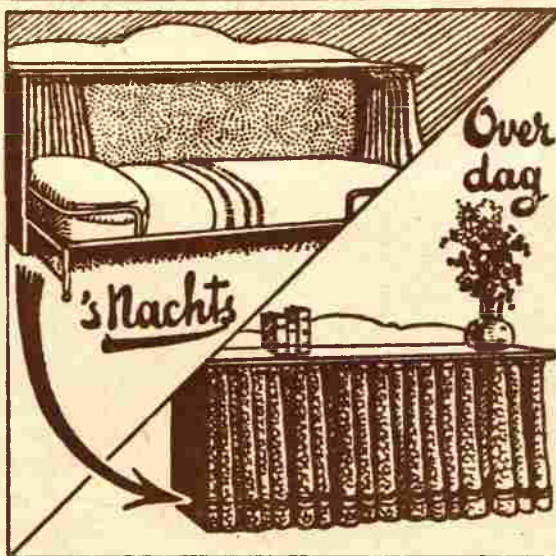
ROBBIALAC

COUPON

Aan ROBBIALAC, Afd. S. A. 4,
Okeghemstraat 9, AMSTERDAM Z.
Gelieve mij gratis en franco mijne Initialen — benevens het nieuwe Robbialac-boekje over het lakken van * Rijwielen, Motorrijwielen of auto's te zenden.
* Doorstrijken wat niet verlangd wordt.

Naam
Adres

OPKLAPBARE LEDIKANTEN

BLOM'S BEDDEN & MAGAZINEN
FERD. BOLSTR. 14-18. A'DAM

*Eenvoudig, practisch,
weinig ruimte innemend!*

**OPKLAPBED MET PRIMA
GEZONDHEIDSMATRAS fl. 25.⁰⁰
COMPLEET MET MASSIEF EIKEN OM-
BOUW EN GORDIJN fl. 45.⁰⁰
15 jaar garantie!**

SCHELLEKENS

PLISSEEREN - BORDUREN
CENTRUM: N. Heerengracht 5, 7 en 9
ZUID: FILIAAL Holendrechtstraat 42

ELK HUIS STROOMEND WATER

Vaste Waschtafels

compleet met spiegel
het beste aardewerk
vanaf **f 39.75** bij

REEDERS

N. Z. Kolk 17 — Amsterdam
Tel. 45373 - Anno 1765

Bonbons!
... neemt ze
RINGERS

Nou, Troelle,

Beweer nou nooit weer dat alle kappers hetzelfde kappen, want dat is niet waar. Nu jij bij

**SCHRÖDER
Reestraat 16**

komt, zit je haar altijd even correct; dat zijn daar zoo zeker als tweemaal twee vier is vaklui, en dat knippen, wat een mooie coupe!

Sproeten

komen vroeg in 't voorjaar
koop tijdig een pot

SPRUTOL
Bij Alle Drogisten

LUIERMANDEN

en **WIEGEN** bij
P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam
Telefoon 43193

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

VRAAGT EEN ADRES

van een zieken of eenzamen Hollander aan J. C. P. Meeuwse, Vlietstraat 2 te Amsterdam, om daar geregeld uw nummer van „De Stad” heen te kunnen zenden. Strooken worden dan toegezonden.

